

DOAMNE,
ÎNVAȚĂ-NE CUM SĂ NE

PURTĂM

ÎN BISERICA
DUMNEZEULUI CELUI VIU

MANUAL DE STUDIU BIBLIC

ȘCOALA DUMINICALĂ
LOGOS BAPTIST MINISTRIES

Editorial

În studiile noastre în ciclul „Doamne, învață-ne...” am ajuns la subiectul fascinant al felului în care trebuie să ne purtăm în Biserica Domnului. Că acest subiect este important, reiese din plin din îndemnul inimos al Sfântului Apostol Pavel din 1 Timotei 3:15 *„Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului.”* Aici, Pavel îi aduce aminte lui Timotei nu numai faptul că trebuie să aibă grijă să se poarte numai într-un anumit fel în Biserica Tatălui Ceresc, dar și DE CE trebuie să se poarte cu băgare de seamă, și anume deoarece ea este prin harul Domnului, stâlpul și temelie Adevărului.

O astfel de grijă deci nu este numai una ceremonioasă, venită din dorința de a păstra un anumit decor și frumusețe în Biserica lui Hristos, ci are o importanță mult mai adâncă, deoarece felul cum ne purtăm în adunare expune sau obturează gloria Dumnezeului Celui Viu, revelată, prin alegerea Lui plină de har, în Biserică, în care nu numai oamenii pot să se oglindească, dar chiar și îngerii au această înaltă dorință.

Să privim deci cu toată seriozitatea la acest studiu nou ce ne stă în față, ca să fim și noi din ce în ce mai mult instrumentele adevărului divin. (LM)

Cuprins

Biserica Domnului – Înțeles și Origine	4
Biserica Domnului – Natură și Scop	11
Biserica Domnului – Întemeiere și Ziditori	14
Biserica Domnului – Simboluri și Semnificații	19
Biserica Domnului – Guvern și Administrație.....	22
Biserica Domnului – Slujitorii Domeniului Spiritual: Prezbiterii	30
Biserica Domnului – Slujitorii Domeniului Material: Diaconii	35
Biserica Domnului – Practicile Ritualiste: Botezul	39
Biserica Domnului – Practicile Ritualiste: Cina Domnului.....	43
Biserica Domnului – Închinare în Duh și Adevăr	47
Biserica Domnului – Slujirea cu resursele și darurile duhovnicești	54
Biserica Domnului – Disciplina bisericească	58
Biserica Domnului – Relația cu autoritățile guvernamentale	62
Biserica Domnului – Războiul spiritual	65
Biserica Domnului – Destinul Bisericii	70

INTRODUCERE

Doamne învață-ne cum să ne purtăm în Biserica
Dumnezeului Celui Viu

Biserica Domnului – Înțeles și Origine

Text de studiu: *Matei 16:13-20*

Cuvântul de aur: *2 Tesaloniceni 1:12 „...pentru ca Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie proslăvit în voi și voi, în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos”*

OBIECTIVE

- Să înțelegem termenul „Biserică” și conceptul de „Biserică a lui Hristos”.
- Să învățăm despre originea Bisericii lui Hristos.

SCHIȚĂ

A. **ÎNȚELES (DEFINIȚII)**

B. **ORIGINE**

a. *Profeție*

b. *Împlinire*

ANALIZĂ

A. **ÎNȚELES (DEFINIȚII)**

Biserica este noul popor al lui Dumnezeu, prefigurat în promisiunile făcute lui Israel și inaugurat de Duhul Sfânt, care se referă atât la toți credincioșii în Isus Hristos, atât vii, cât și morți, cât și la adunările locale de credincioși.

Biserica este un trup de credincioși născuți din nou și botezați care au fost chemați, prin Evanghelie (2 Tesaloniceni 2:14) la o relație specială cu Dumnezeu.

Biserica este poporul lui Dumnezeu, ales de Tatăl și adus cu bunăvoință într-o relație cu Dumnezeu prin Sfânta Treime. Biserica este comuniunea răscumpărată a sfinților, cumpărată prin sângele lui Hristos, universală și invizibilă, încorporând toți credincioșii din toate veacurile – atât cei de pe pământ, cât și cei din ceruri.

Biserica este familia adoptivă a lui Dumnezeu, cândva robii păcatului, dar acum aduși într-o relație de dragoste cu Dumnezeu ca Tată și unii cu alții ca frați și surori în Hristos.

Biserica este trupul lui Hristos, avându-L pe El drept cap, dependent de El, dăruit de Duhul Sfânt, creat ca o unitate în diversitate și bazat unul pe altul, funcționând ca instrumente ale lui Hristos în lume.

Biserica este mireasa lui Hristos, iubită în mod deosebit de El, mântuită prin lucrarea Sa de jertfă pe cruce, închinată exclusiv Lui, și împodobită din ce în ce mai mult în frumusețe pentru El, Mirele.

Biserica este templul Duhului, locuită de plinătatea lui Hristos, marcată de prezența lui Dumnezeu.

Biserica e formată din mlădițele care sunt altoite în adevărata viță care este Hristos, în unire cu El și dependente de El.

Biserica este comunitatea care se adună în mod regulat pentru închinare, comuniune, ucenicie, părtășie, slujire și misiune.

Biserica este comunitatea Împărăției, care are ca scop etern slava lui Dumnezeu.

Biserica este poporul noului legământ al lui Dumnezeu. Termenul poate fi folosit pentru a se referi atât la toți credincioșii, atât vii, cât și morți (Biserica universală), cât și la adunările locale de credincioși (Biserica locală). Cuvântul „**Biserică**” este traducerea termenului grecesc *ekklesia* ce provine din două cuvinte (*ek* și *kalleo*) care înseamnă „*chemați afară*” (din lume pentru Dumnezeu). Cuvântul este folosit în toată Biblia pentru a se referi la toți cei care sunt născuți din nou (Ioan 3:3, Romani 10:9-10). Cuvântul Biserică, atunci când este folosit pentru a face referire la toți credincioșii de pretutindeni, este sinonim cu termenul Trupul lui Hristos (Efeseni 1:22-23, Coloseni 1:18).

Conceptul de **Biserică** apare pentru prima dată în Matei 16, când Domnul Isus îi spune lui Petru: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Iadului nu o vor birui” (v.18). „Piatra” aici este declarația făcută de Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Cel Viu” (v.16), nicidecum Petru însuși, așa cum susțin unii.

Conform lui Efeseni 1:4, Biserica a fost în planul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Apostolul Pavel susține că înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu se face cunoscută prin Biserică, în conformitate cu *scopul etern* (literal, *planul veacurilor*), care a fost realizat prin misiunea lui Hristos pe pământ (Efeseni 3:10-11).

B. ORIGINE

a. Profetie. Biserica își are rădăcinile în promisiunile făcute poporului lui Dumnezeu în Vechiul Testament, în special că Dumnezeu va binecuvânta lumea prin descendenții lui Avraam.

În timp ce există continuitate între poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament și Biserica Noului Testament, în mod tehnic Biserica este comunitatea lui Isus, apărută la Rusalii. Ca atare, ea este împlinirea promisiunii făcute de Dumnezeu profeților că El va face un legământ nou și mai bun cu poporul Său și va scrie legea Lui în inimile lor. Misiunea Bisericii este Marea Trimitere (Matei 28:18-20), care înseamnă ieșirea în lume cu autoritatea lui Hristos cel înviat și facerea de ucenici. Ucenicii sunt cei ce primesc botezul și apoi învață să-L urmeze pe Isus până la întoarcerea Sa. Biserica are ca scop principal să dea slavă lui Dumnezeu. Astfel Biserica a fost vestită:

❖ **Prin Profeții V.T:** Biserica în profetie

Există detalii semnificative, specifice în profetiile Vechiului Testament privind stabilirea Bisericii lui Hristos. Mai jos sunt redată câteva dintre ele:

1. A fost profetic anunțată în ideea că Împărăția lui Hristos (care este Biserica – Mat.16:18-19) va fi stabilită în timpul zilelor Imperiului Roman (Dan.2:44), desemnate ca „zilele din urmă” (Is.2:2-4; Io.2:28).
2. A fost prevestită de profeți ca fiind Casa lui Dumnezeu (1 Timotei 3:15) pornind din Ierusalim (Isaia 2:2-4).
3. De asemenea, Scripturile Vechiului Testament au declarat că Biserica va fi extinsă la nivel internațional; în cele din urmă, „toate națiunile” vor veni grămadă la el – muntele Domnului (Isaia 2:2).
4. Profetul Isaia a făcut aluzie la fundația Bisericii. El a descris o piatră de temelie prețioasă care va fi stabilită în Sion (Isaia 28:16). Sionul este Ierusalimul. Mai târziu, Apostolul Pavel extinde acest simbolism, arătând că edificiul Casei lui Dumnezeu a fost ridicat pe învățătura apostolilor și profetilor, și că Isus Hristos este „piatra din capul unghiului” (Efeseni 2:19-20) – o evidentă aluzie la profetia lui Isaia. Aceste profeții s-au împlinit cu precizie.

După potopul din zilele lui Noe, oamenii au devenit corupți din nou. În Geneza 12:1-4, aflăm că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și i-a promis că prin sămânța sa toate națiunile vor avea parte de bunăvoința Domnului: „...și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

În Noul Testament, în Galateni 3:8, apostolul Pavel reia același verset și-l întărește: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.»”

În versetul șaisprezece al aceluiași capitol, el a spus: „Acum, făgăduințele au fost făcute «lui Avraam și seminței lui». Nu zice: «și semințelor» (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: «și seminței tale», adică Hristos.” În acest pasaj găsim promisiunea binecuvântării națiunilor ca fiind îndeplinită în Hristos. În Efeseni 3:5, apostolul Pavel vorbește despre taina lui Hristos, „care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul...” Citim deci că taina lui Hristos nu era cunoscută altor generații.

Dar nu numai venirea și lucrarea Domnului Isus Hristos au fost profetite, ci în profetii au fost cuprinse date despre formarea Bisericii, Organismul viu, Trupul lui Hristos. În versetul 11, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru, el afirmă că intenția eternă a lui Dumnezeu a fost ca prin Biserică să fie cunoscută înțelepciunea variată a lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament s-au făcut multe predicții cu privire la Biserică sau Împărăție, printre altele că nu va fi distrusă niciodată. În Isaia 2:2-4 se arată că atunci când cuvântul lui Iehova va ieși din Ierusalim, Casa lui Iehova urma să fie stabilită și toate națiunile vor curge în ea. În Zaharia 1:16, Dumnezeu, vorbind prin profeți, a spus: „*Casa Mea se va zidi în Ierusalim*”.

În Marcu 9:1, Isus le-a spus apostolilor: „Unii dintre voi, care stați aici, nu vor gusta moartea până nu vor vedea că Împărăția va veni”. În Luca 24:44-53, avem înregistrarea scenei lui Isus Hristos întâlnindu-se cu apostolii după învierea Sa din morți și citim; „Și El le-a spus: «Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am vorbit în timp ce eram încă cu voi, că toate lucrurile trebuie să fie împlinite care au fost scrise în Legea lui Moise și în Profeți și în Psalmi despre Mine.»” În versetul 47, Isus afirmă: „și ca pocăința și iertarea păcatelor să fie propovăduite în Numele Lui, printre toate națiunile, începând de la Ierusalim”. Din nou vedem Ierusalimul ca loc de plecare al Bisericii.

De aceea, promisiunea față de toți patriarhii și profeții credincioși ai tuturor veacurilor trebuia să se îplinească în Biserică, trupul lui Hristos (Efeseni 5:23-25). De asemenea, Ioan Botezătorul a profețit despre Biserică, numind-o Împărăția lui Dumnezeu: „El zicea: «Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.»” Matei 3:2.

❖ De Isus Hristos Însuși

„De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască, și să zică: «Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.»” (Matei 4:17) În Matei 10:7 citim: „și pe drum, propovăduiți, și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!»” Cu aproximativ șase luni înainte de moartea Lui, Hristos a spus: „Pe această stâncă voi zidi Biserica Mea” (Matei 16:16-18). Cuvintele lui Isus, „Îmi voi zidi Biserica”, au fost o prevestire a ceea ce urma să se întâmple când a trimis Duhul Sfânt să locuiască în credincioși (Ioan 15:26-27; 16:13). Domnul Isus a trebuit să se supună crucii ca apoi să experimenteze învierea. Deși atunci ucenicii nu au înțeles tot planul lucrării lui Dumnezeu, ei urmau să-l înțeleagă doar după înviere, înălțare și coborârea Duhului Sfânt. Doar după venirea Duhului Sfânt urmașii Săi au început lucrarea pe care le-a dat-o, să o facă printre toate neamurile (Matei 28:19-20, Faptele Apostolilor 1:4-5).

În Faptele Apostolilor 1:1-12, avem înregistrate informații legate de perioada celor 40 de zile de după înviere, când Hristos a petrecut mult timp cu ucenicii Lui. El le-a spus apostolilor (versetul 4): „Să nu plecați de la Ierusalim, ci să așteptați făgăduința Tatălui”. În versetul 8 e înregistrată promisiunea Lui: „Veți primi putere, după ce Duhul Sfânt va veni peste voi și veți fi martori ai mei atât în Ierusalim, cât și în Iuda și în Samaria și până la marginile pământului.” În versetul 12, citim: „Atunci s-au întors la Ierusalim”.

Apostolii au primit Duhul Sfânt așa cum li se făgăduise. Au fost prezenți oameni din fiecare națiune, fiecare auzind apostolii vorbind în limba sa, astfel încât fiecare să înțeleagă. Apostolul Petru a predicat despre moartea, înmormântarea și învierea lui Isus Hristos. În Faptele Apostolilor 2:37, Luca spune: „Ei au fost străpunși în inimile lor și au spus: «ce trebuie să facem?»”. În versetul următor, răspunsul este dat: „Pocăiți-vă și fiți botezați, fiecare din voi în Numele lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor și veți primi darul Duhului Sfânt, căci făgăduința este pentru voi și pentru copiii voștri și pentru toți cei care sunt departe, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” În versetul 41 se afirmă: „Atunci cei care au primit cu bucurie cuvântul Lui au

fost botezați și în aceeași zi li s-au adăugat aproximativ trei mii de suflete.” În versetul 47 citim: „Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.”

b. Împlinire

În ziua Cincizecimii, Isus Și-a trimis Duhul, care formează Biserica în poporul lui Dumnezeu din Noul Testament (Fapte 2:1-13). Duhul i-a împuternicit pe ucenici să răspândească Evanghelia în lume (Fapte 1:8.) El i-a împuternicit și pe apostoli și i-a călăuzit către adevăr. Mai mult, Duhul încă locuiește în Biserică, o conduce și dă fiecăruia dintre oamenii săi daruri spirituale pentru a-i sluji lui Dumnezeu și unul altuia (Efeseni 2:19-22; 4:1-16).

Biserica este adesea descrisă în termeni din Vechiul Testament (Gal. 6:16; Filipeni 3:3; 1 Petru 2:9-10) și există atât continuitate, cât și discontinuitate între Israelul Vechiului Testament și Biserică. Pe de o parte, există un singur popor al legământului lui Dumnezeu, cu rădăcini în legământul Avraamic și Israel. Pe de altă parte, Biserica este comunitatea noului legământ al lui Isus, nou-încheagată la Rusalii.

„Nașterea” și „primii pași” ai Bisericii lui Hristos sunt lucruri prezentate în Faptele Apostolilor 2. Nașterea Bisericii a avut loc în Ziua Cincizecimii. Sărbătoarea era ținută în luna Iunie și era o sărbătoare națională pentru evrei. Sărbătoarea Cincizecimii avea mai multe scopuri:

- Să celebreze Sărbătoarea Secerișului grâului („Să ții sărbătoarea secerișului, a celor dintâi roade din munca ta, din ceea ce vei semăna pe câmp...” Ex. 23:16)
- Să păstreze amintirea dării legii de către Moise.
- Să marcheze Sărbătoarea Săptămânilor („Să ții sărbătoarea săptămânilor, a celor dintâi roade din secerișul grâului...” Ex. 34:22)
- Să mulțumească Domnului la Sărbătoarea primelor roade prin dărnicie („În ziua celor dintâi roade, când veți aduce Domnului un dar de mâncare, la sărbătoarea încheierii săptămânilor (Cincizecimea), să aveți o adunare sfântă...” (Num. 28:26)

Coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost o „demonstrație” vizuală, o dovadă certă că promisiunea Domnului Isus s-a împlinit. Primul capitol din Faptele Apostolilor ne spune despre întâlnirea lui Isus cu apostolii de pe Muntele Măslinilor, unde le spune că vor fi mărturisitorii Lui față de toată lumea. El le spune, de asemenea, că trebuie să aștepte la Ierusalim până când primesc putere de sus. Apoi El S-a înălțat și a dispărut din ochii lor.

În Faptelor Apostolilor 2 citim despre începutul Bisericii. Apostolul Petru, plin de Duhul Sfânt, le spune ascultătorilor că ceea ce s-a întâmplat în ziua Cincizecimii are legătură cu ce s-a întâmplat cu 50 de zile în urmă, și anume cu răstignirea și moartea lui Isus din Nazaret, că absolut tot ce a survenit a fost în Planul lui Dumnezeu.

- ❖ A fost planificat înainte de Creație (după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu).
- ❖ S-a împlinit în istoria omenirii cu exactitate (vs. 22-23).

- ❖ Isus din Nazaret a fost *omul* adevărat (aprobat de Dumnezeu).
- ❖ Făgăduința Duhului Sfânt a fost ca urmare a proslăvirii lucrării Sale de către Tatăl.

Cincizecimea este ziua de naștere a Bisericii, iar aceasta se bazează pe șapte principii cardinale:

1. Moartea lui Hristos „*Voi L-ați răstignit*” – O moarte sângeroasă (v. 23)
2. Învierea lui Hristos „*Dar Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți*” – O înviere victorioasă (v. 24)
3. Ascensiunea lui Hristos – O înălțare ca Domn (vs. 31-36)
4. Trimiterea Duhului Sfânt prin Hristos – O revărsare a Duhului ca dovadă.
5. Botezul prin autoritatea Lui ca urmare a credinței în Hristos – O ascultare de porunca lui Hristos.
6. Botezul „în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt pentru iertarea păcatelor” – O mărturisire a credinței biblice în Dumnezeuul Trinitar.
7. Mântuirea în Numele lui Hristos – O însușirea a binecuvântării venite prin lucrarea lui Hristos.

Fără aceste pietre de temelie, nu putea exista o Biserică a Noului Testament. Cu câteva luni înainte de moartea Sa, Isus a spus: „*Pe această piatră voi zidi Biserica Mea*” (Matei 16:18). El a vorbit despre o acțiune viitoare, dar, după prima sărbătoare a Cincizecimii evreiești survenită după învierea Lui, Biserica e menționată ca fiind deja în existență.

CONCLUZII

Biserica a început în Ziua Cincizecimii, la cincizeci de zile după Paște, după ce Domnul Isus a murit și a înviat. Creștinismul a pornit de la Ierusalim. Ucenicii au împlinit porunca Domnului lor și „au început la Ierusalim”. Evanghelia a fost propovăduită pentru prima oară la Ierusalim, locul în care a murit și a înviat Domnul nostru. Duhul Sfânt i-a înzestrat pe predicatorii creștini și a convertit pe ascultătorii Evangheliei mai întâi la Ierusalim. Biserica a luat ființă în Ierusalim.

De asemenea, practicile ei fundamentale au fost stabilite în Biserica din Ierusalim. Nu în ultimul rând, structura Bisericii a fost conturată pentru prima oară la Ierusalim, prin alegerea prezbiterilor și diaconilor. La Ierusalim a avut loc, de asemenea, un conciliu bisericesc ce a luat în discuție doctrina mântuirii și raportul Evreilor cu Neamurile în Biserică. Decizia acestui conciliu a luat forma de recomandare și nu de comandă.

Biserica din Ierusalim a fost un fel de Biserică-mamă. Observați cum a fost căutat de toți sfatul apostolilor și bătrânilor atunci când au apărut dificultăți de învățătură sau de practică; și cum Bisericile dintre neamuri au trimis darurile lor caritabile săracilor sfinți la Biserica mamă.

Biserica din Ierusalim a fost o Biserică-model. Orice model devine eficient datorită ilustrării principiilor de lucru, nu prin simpla sa formă. Cincizecimea a

marcat începutul Bisericii lui Hristos și acest început a fost cu Biserica din Ierusalim. Tot ce știm despre Biserica Domnului nostru sau despre principiile prin care este guvernată, învățăm din Noul Testament. Cei care iubesc pe Isus Hristos și ascultă de Cuvântul Lui constituie adevărata Biserică, trupul lui Hristos. Prin descrierea detaliată a caracteristicilor și a practicilor Primei Biserici, Domnul a avut în vedere ca Bisericile din toate timpurile să urmeze modelul pozitiv ilustrat prin Biserica din Ierusalim în doctrină și trăire.

Dragă cititor, dacă până acum nu ești încă în Biserica lui Hristos, te îndemn sincer să cauți cu tot dinadinsul să-L primești astăzi pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitorul tău personal și atunci vei putea face parte din Biserica Domnului, bucurându-te de toate binecuvântările ce le poate aduce în viața ta. ([NSinitean](#))

Biserica Domnului – Natură și Scop

Text de studiu: *Efesenii 3:1-12*

Cuvântul de aur: *Efesenii 3:10* „Pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu...”

INTRODUCERE

Ne-am obișnuit să auzim în stânga și dreapta că Biserica nu e o clădire, ci sunt oamenii care se adună. Acest adevăr este folositor, dar este important să punem accent pe cuvântul „adună”, ca să nu mergem la o altă extremă greșită. După cum o echipă de fotbal nu este o echipă cu adevărat dacă nu se adună împreună în mod consecvent să joace fotbal, tot așa nici o Biserică nu este o Biserică cu adevărat dacă nu se adună în mod consecvent să își îndeplinească scopul. Cuvântul *ekklesia* înseamnă fundamental *o adunare*, și ar fi de folos să ne amintim de acest adevăr de fiecare dată când ne adunăm.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că Biserica este o entitate unică în univers
- Să ne amintim că scopul Domnului în Biserică este să-și manifeste înțelepciunea și puterea prin restaurarea omenirii.
- Să fim avertizați că dacă nu ne supunem Domnului, vom fi disciplinați pentru binele nostru și pentru binele Bisericii.

SCHIȚĂ

- Aproape de Dumnezeu*
- Aproape de Frați*
- Aproape de Sine*
- Aproape de Creație*

ANALIZĂ

Observăm în versetul 6 o explicație concisă referitor la natura și scopul Bisericii. Vedem că scopul Bisericii este ca Dumnezeu să-Și manifeste puterea printr-un organism înnoit, unic, care provine din altă lume. Existența Bisericii este strâns legată de Hristos și lucrarea sa, și scopul Bisericii se manifestă în patru direcții, ilustrația cea mai bună fiind cea a unui corp uman.

A. APROAPE DE DUMNEZEU

În Ioan 5, învățăm că Domnul Isus Hristos, la fel ca și Dumnezeu Tatăl, are viața în Sine. Implicația este că întreaga creație nu are viață în sine, ci este dependentă de cel care are viață în Sine, adică Dumnezeu. Chiar și Biserica, care

este un organism nou, este dependentă de Dumnezeu. Diferența dintre Biserică ca organism și oricare alt corp din creație nu este dependența mecanică, ci relația organică a acestui „trup” cu Dumnezeu, relație ce poate fi defectuoasă sau sănătoasă.

Pentru existența sa, Biserica este în totală dependență de Dumnezeu, și nu poate exista o Biserică adevărată care să nu fi primit viață de la Dumnezeu. Nu orice grup poate decide să devină o Biserică, ci doar fiii lui Dumnezeu, conduși de Duhul Sfânt. Așa cum trupul uman are nevoie să primească viață din afară, tot la fel și Biserica primește viață din afară, de aceea este numită Biserica Domnului.

Acest adevăr nu este doar ceva metafizic, ceva la care ne gândim de parcă nu ar avea o aplicație reală. Hristos spune clar că dacă nu rămânem uniți cu el, nu putem face nimic sau, mai degrabă, orice facem fără să fim uniți cu el este o nimica. De asemenea, prin Biserică, Domnul arată ce se întâmplă cu cei care au o relație bună cu Dumnezeu – El făcându-i moștenitori peste tot ce are, adică peste toată bogăția Sa.

B. APROAPE DE SINE

Știm din experiențe proprii că nu e de ajuns ca un corp să fie viu, ci ca el să funcționeze corect, fiecare organ trebuie să funcționeze corect. Tot așa este și în Biserică: Dumnezeu a creat un nou organism pe care nu numai că îl susține cu viață de la Sine, dar îi și restaurează permanent funcționalitatea prin îngrijirea fiecărui organ din acest trup. Fiecare individ pe care Dumnezeu îl plasează în Biserică devine un exemplu pentru întreaga creație, el arătând cum ar trebui să funcționeze un om din noua creație. Omul din Biserică are ochii deschiși, nu doar ca să vadă strălucirea Domnului, ci, de asemenea, și ca să-și vadă propria deformare și nevoie de restaurare.

Dumnezeu, desigur, lucrează gradual, la timpul Lui și nu după programul nostru, și ne restaurează pe noi, indivizii din Biserică, puțin câte puțin, dezvoltându-ne caracterul, în special răbdarea și dependența de El.

C. APROAPE DE FRĂȚI

Nici un trup nu are un singur organ, ci multe și diferite. Este minunat să vezi un alergător în cursă ale cărui organe funcționează corect, și este foarte trist când vezi un om pe patul de boală, când toate organele funcționează într-un mod dăunător. Dumnezeu intenționează să-Și demonstreze puterea în Biserica Sa prin însănătoșirea relațiilor dintre indivizii din Biserică.

În Biserică nu se găsesc lucruri sclipitoare, ca lucrurile cu care lumea atrage privirea, dar se găsesc lucruri valoroase. Nimeni, uitându-se la Biserica Domnului pentru o clipă doar, nu o va recunoaște ca fiind ceva neobișnuit. Dar cei care își ațintesc privirea spre Biserică pentru mai mult timp pot observa că în ea se întâmplă ceva nemaipomenit. Nu doar că indivizii sunt înviorați de ceva din altă lume, nu doar că pot să se uite în oglindă și fără amăgire sau diluare să accepte

realitatea pe care o văd, dar, pe deasupra, se și iubesc unul pe altul, de parcă nu sunt conduși de același sentiment potrivnic care se găsește în orice alt loc în lume (Ioan 13:35).

Dumnezeu Își manifestă puterea în Biserică prin relațiile frățești, alegând oameni foarte diferiți unii de alții (care în lume ar fi fost dușmani) și făcându-i parte din același trup. Când Biserica locală se adună în mod consecvent, când participă ca un organism în viața cotidiană, în societatea din jur, chiar și ființele nevăzute, vrând nevrând, văd puterea Domnului manifestată în acest trup de oameni, și aceasta aduce slavă Domnului.

D. APROAPE DE CREAȚIE

Biserica Domnului este un trup fizic, nu o adunare de duhuri care nu interacționează cu realitatea materială. Știm că parte din moștenirea păstrată în cer pentru noi sunt și trupurile pe care le vom primi la revenirea Domnului (1 Petru 1:3-5). Dar Dumnezeu ne dă și ne va da mult mai mult.

Doar în Biserica Domnului putem vedea cum să ne relaționăm corect față de cele din afară. Privind la Biserica, lumea poate vedea cum să accepte suferința mai bine. Apoi, Biserica demonstrează o relație sănătoasă cu banii și cu alte lucruri materiale valoroase etc.

Dumnezeu Își arată puterea în Biserica Sa prin aprovizionarea acesteia cu toate lucrurile necesare pentru vitalitatea ei. Cu cât mai mult se adâncește în prețuirea dragostei și bunătății Domnului Biserica, cu atât mai mult ea își oțelește brațele, slujind pe cei dinăuntru și din afară.

Aceste adevăruri și așteptări presupun că fiecare persoană din acest organism se supune voii Domnului, ca trupul să funcționeze natural și să-și îndeplinească scopurile. Constatăm că în anumite cazuri noi nu ne supunem voii Domnului, spre nefericirea noastră, și Domnul trebuie să ne disciplineze și să ne restaureze înapoi la funcția potrivită. Alte dăți se strecoară lucruri care nu aparțin acestui nou trup, și Dumnezeu Își folosește înțelepciunea să alunge răul din mijlocul trupului lui Hristos.

CONCLUZII

Biserica este cu adevărat ceva nemaipomenit; este un mister. Dumnezeu folosește această entitate ca să dea omenirii o mostră a ceea ce este cerul, un gust prevestitor al raiului. Ca indivizi ai comunității Bisericii suntem fie conștienți cu adevărat de realitatea din care facem parte și ne dedicăm inima complet atingerii scopurilor pe care Domnul ni le-a stabilit, fie vom lucra împotriva scopurilor Domnului, ca un organism care falimentează.

[\(SPLăcintă\)](#)

Biserica Domnului – Întemeiere și Ziditori

Text de studiu: Efeseni 2:10-22

Cuvântul de aur: 1 Corinteni 3:9-13 „⁹Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.¹⁰După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. ¹¹Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. ¹²Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, ¹³lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.”

INTRODUCERE

Accentul acestei lecții este pus pe studiul mecanismelor de întemeiere și creștere ale Bisericii, pentru o mai bună înțelegere a funcționării Bisericii.

OBIECTIVE

Studiind pasajele notate mai sus, vom ajunge să înțelegem:

- Cum a fost fondată Biserica Domnului;
- De ce a fost fondată Biserica Lui;
- Cum continuă ea să crească.

SCHIȚĂ

- A. **Biserica zidită pe Hristos – piatra noastră de temelie**
- B. **Apostolii și profeții au contribuit la așezarea bazelor – centrați pe învățătura lui Hristos**
- C. **Structura vie a Bisericii – creștere continuă prin Duhul Sfânt**
- D. **Chemați să fim constructori – rezistența muncii noastre la testul focului**

ANALIZĂ

A. BISERICA ZIDITĂ PE HRISTOS – PIATRA NOASTRĂ DE TEMELIE

1 Corinteni 3:11 „Căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos.”

Efeseni 2:20 „...zidit pe temeliea apostolilor și profeților, însuși Hristos Isus fiind piatra de temelie...”

1 Petru 2:6-7 „Căci este scris în Scriptură: Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine. Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului...”

Se spune că în construcțiile antice, piatra de temelie era de importanță primordială. Ea era acea parte a fundației care se așeza mai întâi, cu cea mai mare grijă, pentru a servi drept punct de referință pentru întreaga temelie, care, la rândul său, a servit drept punct de referință pentru tot restul construcției.

Din acest motiv, trebuia să se acorde mare atenție la alegerea pietrei de temelie, deoarece aceasta stabilea acuratețea tuturor unghiurilor drepte pentru toți pereții exteriori ai structurii. Dacă piatra de temelie nu era modelată în mod exact, erorile urmau a fi amplificate în fundație și în cele din urmă în structura generală. Pe de altă parte, dacă piatra de temelie era cu adevărat dreaptă și precis tăiată, atunci exista certitudinea că așa va fi și întreaga fundație și structură de deasupra acesteia. O altă considerație este că piatra de temelie trebuia să fie imobilă (stabilă). Pentru a ne asigura că punctul de referință este în permanență valabil în timpul construcției, acesta nu se putea deplasa.

În același mod, este potrivit să ne gândim la Domnul Hristos ca fiind figura preeminentă a Bisericii. El a existat înainte de toate lucrurile. Viața, moartea și învierea Lui se află în centrul credinței noastre și servesc drept punct de referință din care derivăm întregul sens al vieții. Mai mult, Hristos este imuabil. Din acest motiv putem fi total încrezători în promisiunile și credințioșia Sa. Când Biserica este construită pe această piatră de temelie, ea poate fi sigură pe vitalitatea și longevitatea ei.

B. APOSTOLII ȘI PROFETII AU CONTRIBUIT LA AȘEZAREA BAZELOR – CENTRAȚI PE ÎNVĂȚĂTURA LUI HRISTOS

1 Corinteni 3:10 *„...ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra...”*

Efesenii 2:20 *„...fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos...”*

Este demn de remarcat ceea ce unii ar putea considera o contradicție între versetele citite până acum. 1 Corinteni 3:10 pare să spună că Pavel (și prin extensie, apostolii) a pus temelia, 1 Corinteni 3:11 susține că temelia este Isus Hristos, iar Efesenii 2:20 pare să susțină că temelia este compusă din apostoli și profeți, dar că Hristos este piatra de temelie.

Poate părea paradoxal la prima vedere, dar răspunsul din ilustrația anterioară este cel care le reconciliază. După cum am menționat mai devreme, piatra de temelie este cea mai critică componentă a fundației. Alte pietre au fost așezate lângă ea, dar acestea ar fi probabil utile într-o fundație doar atâta timp cât se conformează lățimii, înălțimii și unghiurilor pietrei de temelie. Se poate spune astfel că piatra unghiulară este o parte a temeliei (Efesenii 2:20), dar în esență este chiar temelia în sine (1 Corinteni 3:11). Celelalte pietre doar arată spre ea și o completează. În mod similar, se poate spune că temelia a fost pusă parțial de apostoli, dar a fost cu adevărat doar o reflectare a temeliei reale a întregului proiect, piatra de temelie/temelia care a fost deja pusă înaintea apostolilor (1 Corinteni 3: 11). Tot ce puteau face apostolii era să recunoască această temelie și să păstreze esența a ceea ce a fost pus.

Tocmai am subliniat că asemănarea Domnului Hristos cu piatra de temelie este o ilustrare potrivită, deoarece El este de încredere, miezul credinței noastre și imuabil. Din acest motiv, este perfect logic că lucrarea apostolilor a fost construită chiar pe această temelie a lui Hristos. Ei își recalibrau punctele de vedere și învățăturile pentru a corespunde cu ale lui, știind că, făcând acest lucru, vor fi ecoul adevărului lăsat de El. Cuvintele lui Pavel sunt puternic încărcate cu acest sentiment, atunci când spune următoarele:

1 Corinteni 4:15-16 „*Căci chiar dacă ai avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie. De aceea vă rog să călcați pe urmele mele.*”

1 Corinteni 11:1 „*Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.*”

C. STRUCTURA VIE A BISERICII – CREȘTERE CONTINUĂ PRIN DUHUL SFÂNT

Efeseni 2:21-22 „*În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.*”

1 Cor. 3:9 „*...Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.*”

1 Cor. 12:27 „*Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele Lui.*”

În conformitate cu analogiile construcției, modul corect de a gândi Biserica în ceea ce privește acest pasaj este că Dumnezeu este proprietarul și arhitectul – iar noi suntem locul/clădirea pe care El a proiectat-o și o ocupă. Planul veșnic al lui Dumnezeu, lucrarea de mântuire și slujirea continuă a Duhului Sfânt, ne asigură pe deplin că Biserica continuă să crească conform planului Său divin. Biserica este o entitate dinamică, în creștere. Din acest motiv, este denumită și trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:27), din care noi toți facem parte ca membre vii. Creșterea Bisericii este susținută de Duhul Sfânt atotputernicul, care luminează, convinge, sfințește și întărește credincioșii, oferind și daruri spirituale și pecetluind credincioșii pentru ziua mântuirii (printre alte slujiri). Și astfel, prin lucrarea și slujirea Duhului Sfânt, Biserica va continua să crească; creșterea și susținerea ei se bazează pe El și numai pe El.

Totuși și credincioșii sunt chemați să participe activ la creșterea Bisericii, ca organe vii în trupul lui Hristos. Dumnezeu nu are nevoie de noi, dar El ne cheamă să participăm la această slujire specială ca o prelungire a harului Său. Fiecare dintre noi are o funcție, bazată pe darurile primite de la Duhul, pe care trebuie să o îndeplinim cu dăruire spre zidirea și creșterea Bisericii. Acest lucru face parte din paradoxul de a fi chemați să fim constructori, în ciuda faptului că facem parte din clădirea în sine (vezi punctul următor).

D. CHEMAȚI SĂ FIM CONSTRUCTORI – REZISTENȚA MUNCHI NOASTRE LA TESTUL FOCULUI

1 Corinteni 3:9, 10 „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu... ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra.”

1 Corinteni 3:12, 13 „Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.”

Fiecare din noi suntem chemați să luăm parte la această slujire cu Dumnezeu și, în acest scop, El ne cheamă nu numai să fim o parte a clădirii, ci și să construim. Și calitatea cu care construim este crucială, așa cum s-a menționat mai sus (lucrarea fiecăruia trebuie testată prin foc). Metafora focului aici este una potrivită, mai ales când se referă la structurile construite. Fiecare structură trebuie să fie construită pentru a rezista la răspândirea incendiului într-o anumită măsură. Acest lucru este dictat de utilizarea clădirii, iar materialele și ansamblurile corecte trebuie selectate de către arhitect pentru a se asigura că în final construcția va împiedica răspândirea incendiului în măsura cerută de cod. În cazul izbucnirii unui incendiu într-o clădire, dacă incendiul se extinde prea rapid și provoacă distrugerii prima întrebare este îndreptată către documentele arhitecturale: A fost proiectată construcția pentru a întârzia în mod corespunzător răspândirea incendiului pentru perioada de timp cerută de cod?

Odată ce s-a stabilit că documentele și planurile de proiectare prevăd în mod corect separarea gradului de incendiu între diferite locuri de muncă, investigarea responsabilității se îndreaptă apoi către constructori. Au respectat ei planurile arhitectului sau a existat vreo abatere? A fost etanșată corespunzător fiecare deschidere sau punct de comunicare din acele ansambluri rezistente la foc pentru a menține gradul cerut de rezistență la foc, sau unul dintre antreprenori nu a reușit să etanșeze corespunzător vreunul din acele puncte de acces?

Aici apare problema responsabilității și se pare că este ideea majoră din spatele acestui verset. Lucrarea fiecăruia va fi testată prin foc. Spre deosebire de lumea în care trăim (unde sperăm că blocurile și casele pe care le proiectăm, le construim și ocupăm nu vor lua niciodată foc), în cazul spiritual ne este garantat că munca pe care o facem ca și constructori în această slujire spirituală **va fi testată prin foc**. Întrebarea este care va fi rezultatul testării? Va rezista la încercare sau focul se va răspândi în întreaga lucrare și o va distruge? Dacă a fost construită în conformitate cu planurile Maestrului Arhitect și conform lucrării începute de apostoli, va rezista cu siguranță testului.

Dumnezeu va duce la bun sfârșit creșterea Bisericii cu sau fără noi, pentru că El Își duce întotdeauna la bun sfârșit planurile Sale. Noi avem ocazia și privilegiul de a face parte din acest glorios deznodământ și ar trebui să considerăm acest lucru ca pe o datorie sfântă ca membri ai trupului lui Hristos.

CONCLUZII

Hristos este piatra de temelie și fundamentul Bisericii întemeiate de El și cimentate în continuare de slujirea apostolilor și a profeților. Biserica mondială

continuă să crească până astăzi prin lucrarea Duhului Sfânt, dar așteptarea este că vom răspunde chemării lui Dumnezeu la colaborare și vom face acest lucru în parametrii Lui. Această chemare este extinderea milei lui Dumnezeu pentru noi, dar pe care noi, la rândul nostru, ar trebui să o luăm ca pe o ocazie de a-L slăvi. Fie ca Dumnezeu să ne dea capacitatea și perseverența de a ne îndeplini îndatoririle conform planului Său desăvârșit. [\(C. Chiu\)](#)

Biserica Domnului – Simboluri și Semnificații

Texte de studiu: *Romani 12:4-5; 1 Corinteni 12:12-27; 1 Petru 2:4-5; Efeseni 2:19-22; Apocalipsa 19:7-9; 2 Corinteni 11:2*

Cuvântul de aur: *1 Corinteni 12:27* „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui.”

INTRODUCERE

Realitatea din jurul nostru este deseori reprezentată prin simboluri. Simbolurile conferă multă semnificație și o înțelegere mai bună a unui lucru.

De exemplu, fiecare țară are un drapel. Drapelul este reprezentativ pentru țară și plin de semnificație (așa e, de pildă, Tricolorul). Orice mare victorie a țării, fie militară, fie sportivă, este sărbătorită în prezența drapelului țării respective. În cuprinsul Bibliei, Biserica este reprezentată prin multe simboluri.

În lecția aceasta ne vom ocupa de trei simboluri ale Bisericii: un trup, o clădire și o mireasă. Fiecare simbol scoate în evidență un anumit aspect al Bisericii.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că orice credincios este un „mădular” în trupul lui Hristos și că el nu poate exista separat în trup sau de trup
- Să înțelegem că o clădire e compusă din toate cărămizile
- Să învățăm să ne pregătim și să ne bucurăm ca mireasă a Domnului

SCHIȚĂ

- A. *Biserica – un trup (Trupul lui Hristos)*
- B. *Biserica – o clădire (Templu al Domnului)*
- C. *Biserica – o mireasă (Mireasa Domnului Isus)*

ANALIZĂ

- A. **BISERICA – UN TRUP** (Rom. 12:4-5, 1 Cor. 12:12-27)
 - a. **Structura trupului**
 - ❖ Complexitate (Rom. 12:4) – multe mădulare, funcții diferite
 - ❖ Diversitate (1 Cor. 12:12-14) – multe mădulare, aspect diferit
 - ❖ Unitate (Rom. 12:5) – multe mădulare, dar legate armonic
 - ❖ Apartenență (1 Cor. 12:15,16) – multe mădulare, dar același trup
 - ❖ Individualitate (1 Cor. 12:17) – fiecare mădular unic în felul lui

- ❖ Interdependență (1 Cor. 12:21,22) – fiecare are nevoie de celălalt

b. Analogia (Rom. 12:5, 1 Cor. 12:27)

Pavel spune că la fel este și în Hristos. Biserica este un trup (un organism viu) în care Hristos este capul, iar credincioșii mădulele.

c. Implicația

- ❖ Nu pot exista în afara Bisericii
- ❖ Nu mă pot dezvolta în afara Bisericii
- ❖ Nu pot ignora interdependența cu Biserica. Condiția (manifestarea) mea afectează toată Biserica

B. BISERICA – O CLĂDIRE (Efeseni 2:19-22)

a. Valoarea

O clădire, ca să dăinuie, trebuie să aibă o bună temelie și un bun acoperiș. Fără o bună temelie o clădire poate rezista în vremuri bune, dar în vremuri grele, vânt, cutremur sau ploii, se surpă. Fără acoperiș o clădire nu-și atinge scopul, nu este locuibilă.

b. Analogia

Pavel ne spune că *Temelia este doctrina apostolilor, învățătura pe care le-a dat-o Învățătorul divin, iar piatra din capul unghiului (finalitatea clădirii) este Isus Hristos.*

c. Implicația

Între temelie și piatra din capul unghiului sunt zidite toate celelalte pietre. Rezistența și durabilitatea Bisericii ca structură depinde și de liantul (legătura frățească) dintre „cărămizi”. Clădirea – dinamică – crește prin adăugarea de noi „cărămizi”.

C. BISERICA – O MIREASĂ (Apoc.19:7-9)

- ❖ Nu există mireasă fără mire. Ea este un răspuns la existența mirelui.
- ❖ Nu există nuntă fără mireasă. Ea este un răspuns la existența miresei.
- ❖ Nu există relație mai intimă și mai binecuvântată decât relația dintre mire și mireasă.

În textul studiat descifrăm trei aspecte ale relației mire-mireasă:

- a. **Pregătirea miresei** (Apoc. 19:7). Pregătirea miresei se face pe pământ și înseamnă formarea caracterului.
- b. **Frumusețea miresei** (Apoc. 19:8). Mireasa este simbolul frumuseții, purității și dragostei. Tot ce este ea, este din cauza mirelui. Frumusețea și puritatea le are tot prin El, prin sângele Lui ce a curățit-o de faptele murdare și hidoase, îmbrăcând-o cu haina neprihănirii. El a iubit-o mai întâi.
- c. **Nunta mirelui** (Apoc. 19:9). Este punctul culminant al întâlnirii Mirelui cu mireasa. Nunta exprimă bucurie și surpriză.

ÎNTREBĂRI

1. Ce ai învățat nou despre Biserică în lecția de azi?
2. Care din cele trei simboluri studiate (trup, clădire, mireasă) ți se pare mai „real” pentru tine? De ce?
3. Care crezi că e rolul tău în trupul lui Hristos?
4. Ca „mădular” ar trebui să simți orice nevoie și suferință în „trup”. Cum poți dezvolta această capacitate (sensibilitate)?

CONCLUZII

Am studiat în lecția de față trei simboluri ale Bisericii. Fiecare simbol reliefează aspecte diferite ale Bisericii.

Ca trup, înțelegem că Biserica este un organism viu cu un „cap” și mădulare. Ce face deosebită Biserica față de orice alt organism viu este capul care este Hristos.

Ca structură, Biserica este o construcție cu o temelie aparte. Ce face deosebită Biserica față de orice altă construcție este temelia care este învățătura apostolilor.

Ca mireasă, vedem valoarea nespusă a Bisericii în ochii Mirelui. Valoarea Bisericii este rezultatul acțiunii (lucrării) Mirelui – spălarea de păcate prin jertfa de pe cruce și nașterea din nou făcută prin Duhul.

[\(VLucaci\)](#)

Biserica Domnului – Guvern și Administrație

Texte de studiu: *Faptele Apostolilor 6:1-4; 15:4-6; 14:21-23; 20:28; Efeseni 5:23; 1 Timotei 3:1-13; Tit 1:1-15;*

Cuvântul de aur: *Efeseni 4:11-13*, „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos...”

INTRODUCERE

De-a lungul istoriei Bisericii, atât în vest, cât și în est, guvernarea și organizarea bisericească a luat diferite forme. În principal există trei forme de organizare care au apărut de-a lungul istoriei Bisericii: episcopală, prezbiteriană și congregațională. În această lecție, vom aborda aceste trei forme de organizare, oferind sprijin biblic pentru fiecare ori de câte ori este posibil. De asemenea, vom discuta despre funcțiile și exemplele care sunt prezentate în Noul Testament și vom încheia oferind cea mai potrivită formă de organizare așa cum este descrisă în Noul Testament. Este important ca autoritatea noastră supremă să fie plasată în Cuvântul lui Dumnezeu totuși, chiar având acest principiu călăuzitor sănătos, tot trebuie să pășim cu atenție, pentru a nu elimina rapid secole de istorie și tradiție bisericească fără un motiv bine întemeiat. În cele din urmă, organizarea bisericească există ca o structură necesară a trupului lui Hristos pentru slava Sa și pentru sfințirea sfinților.

OBIECTIVE

- Să oferim o scurtă prezentare a celor trei forme principale de organizare bisericească: episcopală, prezbiteriană și congregațională.
- Să oferim o privire de ansamblu asupra ierarhiei bisericești, a conducerii așa cum se vede în Noul Testament: Congregația se supune slujitorilor consacrați (Păstori/ Episcopi/ Prezbiteri) și invers, iar toți se supun lui Hristos
- Să oferim un model de organizare bisericească biblică care să ia în considerare pe deplin funcțiile prescrise de apostoli și să elaborăm un exemplu despre cum ar putea arăta în Biserica locală

SCHIȚĂ

A. *Forme istorice de organizare ecleziastică*

- a. *Episcopală*
- b. *Prezbiteriană*
- c. *Congregațională*

B. *Poziții de slujire menționate în Noul Testament*

C. *Exemplu prescriptiv de organizare conform cu descrierile NT*

ANALIZĂ

A. FORME ISTORICE DE ORGANIZARE ECLESIASTICĂ

Pe măsură ce Biserica primelor veacuri și-a formulat pe baza Noului Testament doctrinele, crezurile, tradițiile și liturgiile sale, organizarea bisericească a fost cristalizată în general în trei forme principale. Aceste forme sunt: episcopală, prezbiteriană și congregațională. Este important ca cititorul să nu confunde aceste forme cu denumirile unor grupări creștine (ca Biserica Episcopală, Biserica Prezbiteriană, Biserica Congregaționalistă etc.) cu aceleași nume care au tradițiile și confesiunile lor.

a. Organizarea de tip Episcopal

Prima din aceste forme de organizare este cea episcopală, care provine din cuvântul grecesc *episkopos*, care înseamnă „episcop” sau „supraveghetor”. În organizarea episcopală, sistemul bisericesc de conducere se bazează în cele din urmă pe un singur lider. Un exemplu evident de episcopat ar fi cel din Biserica Romano-Catolică. Fiecare biserică locală este condusă de un preot sau cleric care este responsabil în fața unui episcop (rang superior) și așa mai departe, în final, încheind cu Papa, care este autoritatea bisericească finală și supremă. Alte biserici cu aceeași structură guvernamentală includ Biserica Anglicană, Biserica Episcopală și Biserica Ortodoxă Răsăriteană.

Indiferent dacă sunt sau nu conștiente de acest lucru, multe biserici din afara acestor denominațiuni se trezesc sub o conducere episcopală. De exemplu, dacă o biserică este condusă de un singur pastor care are autoritatea finală asupra restului conducătorilor bisericii și a congregației, aceasta ar fi o formă de organizare episcopală. În America putem observa fenomenul unei biserici care există în mai multe campusuri. Dacă aceste campusuri au pastori individuali care au o anumită autoritate limitată asupra campusului local și, totuși, autoritatea deplină revine unui singur pastor sau conducător, structura de guvernare a acestor biserici înrudite este o variație a conducerii episcopale.

Un exemplu biblic care poate sprijini organizarea episcopală se găsește în Pentateuh, unde vedem exemplul lui Moise și a celor șaptezeci de bătrâni care au fost numiți să-l ajute să conducă poporul (Numeri 11:16-17, 24-25). Putem vedea o legătură imediată între aceasta și politica episcopală, deoarece cei șaptezeci de bătrâni au fost însărcinați să conducă diferite părți ale Israelului și, totuși, erau toți sub autoritatea lui Moise. Dar această formă de organizare nu a fost a Bisericii, ci a poporului lui Dumnezeu sub o teocrație. În plus, nu există dovezi biblice în Noul Testament pentru această formă de politică bisericească. În loc să folosească pasaje din Noul Testament pentru a susține forma lor de guvernare a Bisericii, cei care subscriu la Episcopat se bazează pe tradiția bisericească care pretinde o succesiune fizică a conducerii încă de pe vremea Apostolilor.

b. Organizarea de tip Prezbiterian

Similar modelului episcopal, organizarea prezbiteriană are o ierarhie de conducere. Spre deosebire de cea episcopală însă, autoritatea finală în modelul prezbiterian revine unui consiliu de bătrâni, și nu unei singure persoane. În general, congregația locală va alege prezbiteri (dintre care unul servește ca păstor-învățător principal). La nivel supra-bisericesc, acești prezbiteri devin membri ai unui Prezbitериu, care este un consiliu de bătrâni ce supraveghează mai multe biserici. Membrii Prezbitериului pot fi membri ai unei Adunări Generale care supraveghează toate bisericile lor dintr-o națiune sau regiune.

Wayne Grudem, în timp ce explică acest model, scrie: „*Argumentele în favoarea sistemului prezbiterian sunt: (1) că cei care au înțelepciune și daruri de prezbiteri ar trebui lăsați să-și folosească înțelepciunea pentru a governa mai mult decât o singură Biserică locală și (2) la nivel național (sau chiar la nivel mondial) guvernarea aceasta a Bisericii arată unitatea trupului lui Hristos. Mai mult decât atât, (3) un astfel de sistem este capabil să împiedice o congregație individuală să cadă în eroare doctrinară ceea ce are eficiență sporită față de orice asociație voluntară de biserici.*”

În plus față de aceste argumente logice, susținătorii modelului prezbiterian se bazează adesea pe Fapte 15 ca argument biblic pentru această formă de organizare. Faptele Apostolilor 15:22 spune: „*Atunci, apostolii și prezbiterii și întreaga Biserică au găsit cu cale să aleagă vreo câțiva dintre ei și să-i trimită la Antiohia, împreună cu Pavel și Barnaba. Și au ales pe Iuda, zis și Barsaba, și pe Sila, oameni cu vază între frați.*” Ideea aici este că bătrânii mai multor biserici au fost reuniți la Ierusalim pentru a lua o decizie importantă pentru bisericile lor locale respective.

În cele din urmă, politica prezbiteriană caută să unifice Biserica și să susțină sfințenia Cuvântului lui Dumnezeu. Totuși, ce se întâmplă în cazurile în care cei mai înalți în autoritate sunt corupți? De multe ori nu există un sistem care să îndepărteze acești bătrâni și, ca rezultat, denominațiunile pot începe să cedeze în fața doctrinelor false. Deși dorința unei guvernări adecvate a Bisericii este în centrul acestui model, el pare să se îndepărteze de o relație personală cu Biserica locală. Rezultatul este adesea că bătrânii din multe părți diferite ale țării sau dintr-o anumită regiune ajung să decidă probleme pentru bisericile locale pe care nu le-au frecventat sau vizitat niciodată.

c. Organizarea de tip Congregațional

Având cea mai liberă sau independentă formă de organizare eclesiastică, bisericile congregaționale prezintă o gamă largă de modele. În toate aceste variante, congregația este cea care își alege slujitorii și le delegă autoritate. Multe biserici, cum ar fi cele influențate de A. H. Strong, au adoptat un guvern „cu un singur bătrân” sau „un singur pastor” în care congregația alege atât un consiliu de diaconi, cât și un singur prezbiter care îi conduce pe toți.

În multe biserici baptiste, aceasta a devenit forma standard de organizare, iar argumentele folosite includ lipsa unei porunci clare pentru mai mulți bătrâni din Noul Testament, faptul că unele pasaje par să aibă cuvântul *prezbiter* la singular cu cuvântul pentru *diacon* la plural, iar unii chiar susțin că „îngerul Bisericii” din

Apocalipsa este cel mai bine tradus ca „pastorul Bisericii”, indicând un singur pastor peste fiecare Biserică (traducere respinsă de majoritatea cercetătorilor biblici).

O altă formă de organizare congregațională este de a avea un singur consiliu de diaconi sau un singur consiliu de bătrâni, din care pastorul este parte, iar acest consiliu guvernează în mod colectiv congregația. Această formă de politică poate fi văzută și într-o variantă în care pastorul nu face parte din acest consiliu, ci mai degrabă consiliul îl trage la răspundere și este autoritatea superioară în cadrul Bisericii. Mulți subliniază faptul că o pluralitate de bătrâni este adesea văzută în Noul Testament ca o dovadă care susține această formă de organizare.

Înțelepciunea umană poate sprijini, de asemenea, acest nivel de responsabilitate și autoritate comună, în special în cadrul Bisericii. Această formă de guvernare a Bisericii poate arăta ca un comitet de bătrâni, fiecare funcționând în roluri diferite, cum ar fi pastor pentru tineri, pastor asociat, administrator, trezorier și pastor principal/senior. Pastorul principal ar fi persoana principală de la care Biserica are așteptări pentru creștere spirituală, dar autoritatea lui nu ar fi mai mare decât a restului comitetului.

În cele din urmă, organizarea congregațională poate lua forma unei democrații pure. Aceasta ar arăta ca o congregație fără lideri aleși care decide totul prin votul membrilor. Acest model pare greu de susținut atunci când este analizat prin informația Noului Testament. De obicei, Fapte 15 (Consiliul de la Ierusalim) este folosit pentru a sprijini această formă de democrație bisericească. O înțelegere corectă a pasajelor biblice arată că, deși Biserica avea un vot în această chestiune, credincioșii erau încă conduși de apostoli, bătrâni și diaconi.

B. FUNCȚII DE SLUJIRE ÎN NOUL TESTAMENT

După cum s-a văzut mai sus, guvernarea Bisericii timpurii s-a efectuat prin diferite funcții și responsabilități deținute de slujitorii acesteia. Îi vedem pe apostoli care au început să extindă autoritate celor din afara numărului lor mic în Fapte 6, când primii diaconi au fost numiți pentru a ajuta la slujirea Bisericii. Totuși, pe măsură ce citim restul Noului Testament și înțelegem creșterea și răspândirea Bisericii, găsim două slujbe principale în cadrul Bisericii cu funcții ulterioare fie deduse, fie menționate în mod explicit.

a. Bătrâni/Episcopi/Supraveghetori: presbyteros

Funcția principală în Biserica primară pe tot parcursul Noului Testament este cea de *presbyteros* (bătrân), un cuvânt folosit interschimbabil cu cel de episcop (sau supraveghetor) și cu cel de păstor. Vom vedea într-o lecție ulterioară calificările și prerogativele pentru un bătrân, dar câteva lucruri sunt importante de reținut. În primul rând, nu există niciodată un exemplu dat în Noul Testament de un singur bătrân care conduce o congregație. În schimb, vedem cuvântul pentru bătrân folosit la plural. De exemplu, Pavel scrie în Tit 1:5: „*Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduiială ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit...*” și Fapte 11:30, „...*ceea ce au și făcut, și au trimis acest ajutor la prezbiteri prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.*”

În al doilea rând, vedem că bătrânii dețin o funcție de conducere în Biserică. În 1 Timotei 5:17 citim: „*Prezbiterii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de*

îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora...” De asemenea, putem privi la bătrânii din Efes, care s-au întâlnit cu Pavel, lucru menționat în Faptele Apostolilor 20:28: „*Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.*” Supravegherea și îngrijirea unei biserici implică în mod sigur și guvernare (adică, luarea deciziilor, responsabilitate, disciplină etc.). Această funcțiune are însă o conotație specială față de chestiunile spirituale. Era datoria bătrânilor din Efes să aibă grijă de Biserică și să o protejeze de atacurile din afară (vezi Fapte 20). Pavel nu era îngrijorat de atacurile fizice, ci era preocupat de cele spirituale și le-a amintit bătrânilor de datoria lor de a apăra Biserica.

În cele din urmă, vedem că bătrânii dețin o funcție de învățători ai Bisericii. Pavel scrie cerințele pentru un bătrân în 1 Timotei 3 și vedem că una dintre aceste cerințe este ca el să fie „capabil să învețe pe alții” (1 Tim. 3:2). Acest lucru sugerează în mod evident ca rolul predării în Biserică să fie cel puțin supravegheat, dacă nu deținut exclusiv, de către bătrâni. În plus, mulți sunt surprinși când aud că termenul pentru pastor (*poimen*) se găsește o singură dată în Noul Testament. Citim în Efeseni 4:11: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători”. Mulți comentatori sunt de acord că o traducere mai corectă este „păstori-învățători” sau „pastori-învățători”. Aceasta denotă un rol specific al predării, dar atunci când este înțeles cu restul textelor din Noul Testament (așa cum am văzut mai sus), putem vedea că cel ce deținea acest rol era un bătrân.

Mai mult, în Fapte 6 vedem o separare făcută între apostoli și diaconi. Apostolii au spus: „...*Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. Iar noi vom stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.*” (Fapte 6:2,4). Care este legătura aici cu bătrânii? Se pare că cei aflați într-o poziție de îngrijire spirituală și de învățatură ar trebui, în primul, rând să fie devotați rugăciunii și slujirii Cuvântului. De la sfârșitul erei apostolice, le revine numai bătrânilor să-și îndeplinească această datorie și dedicarea lor pentru lucrare trebuie să fie aceeași cu a apostolilor. Astfel, exemplul de bătrâni din Noul Testament poate fi văzut ca atare: O pluralitate de oameni, care îndeplinesc toate cerințele enumerate în 1 Timotei 3 și Tit 1, a căror funcție principală era să conducă adunarea, să îndrume spiritual, să aibă grijă de biserică și să predea doctrina sănătoasă.

b. Diacon: diakonos

A doua poziție de slujire pe care o găsim în Noul Testament este cea de *diakonos* (diacon însemnând slujitor). Prima dată când diaconii sunt menționați în Biserica primară este în Faptele apostolilor 6. Din cauza numărului limitat de apostoli și a cantității substanțiale de muncă de făcut, apostolii au decis că ar fi cel mai bine să se concentreze asupra rugăciunii și slujirii prin cuvânt (Fapte 6:4) și să numească diaconi care să slujească la împărțirea ajutoarelor. Distincția principală aici este că apostolii (și apoi bătrânii) trebuiau să slujească Biserica într-un sens spiritual (prin rugăciune și învățatură), iar diaconii trebuiau să

slujească Biserica în domeniul material (prin organizare și distribuție de alimente, ajutoare etc.).

Pavel face o astfel o distincție suplimentară între diaconi și prezbiteri în 1 Timotei 3 prin enumerarea unui set separat de cerințe pentru fiecare slujbă. Apostolul pare să menționeze câteva lucruri în special pentru diaconi.

În primul rând, el menționează că ei „*nu trebuie să fie lacomi de câștig necinstit*” (1 Timotei 3:8). Deși menționează că bătrânii nu trebuie să fie iubitori de bani, atunci când e vorba în context de un diacon, Pavel arată clar că el trebuie să fie cineva care este cinstit și plin de integritate în probleme financiare. Ca slujitor al Bisericii, fie că este trezorier, contabil sau manager de afaceri, diaconul trebuie să fie o persoană capabilă de integritate. Pavel spune: „*Trebuie cercetați întâi și, numai dacă sunt fără prihană, să fie diaconi.*” (1 Timotei 3:10). „Testul” la care se face referire aici poate lua forma unei perioade de probă sau chiar a unui timp de serviciu voluntar înainte de o numire oficială la slujba de diacon.

În final, diaconii Bisericii primare erau bărbații responsabili de problemele fizice ale Bisericii, pentru a-i elibera pe bătrâni, oferindu-le acestora posibilitatea să se concentreze asupra „*rugăciunii și slujirii Cuvântului*” (Fapte 6:4). Un diacon poate ocupa diverse poziții în Biserică, fie că este un coordonator, organizator, manager de afaceri, secretar, trezorier sau chiar distribuitor de alimente, așa cum se vede în Fapte 6. Diaconii își concentrează timpul pe a sluji Biserica într-un mod foarte real și practic, ceea ce permite bătrânilor să se preocupe de bunăstarea spirituală a Bisericii. Desigur, acest lucru nu exclude edificarea spirituală pe care o pot oferi diaconii (slujitorii) buni. Trebuie pur și simplu să ne uităm la calificările unui diacon pentru a vedea că sfințenia personală a acestuia este la fel de importantă ca și sfințenia personală a bătrânului.

c. Congregație: ekklesia

Ultima categorie pe care o abordăm nu este o funcție, dar totuși are un rol important în gospodărirea harului divin: ekklesia sau congreagația. Chiar și cu stabilirea bătrânilor și a diaconilor în funcții precise, congreagația are încă responsabilități. În primul rând, vedem în Fapte 6 că adunarea a fost cea care a numit primii diaconi din Biserică. Decizia nu a fost luată de apostoli, ci chiar de oamenii care urmau să fie slujiți. În plus, vedem în Faptele apostolilor 15 că adunarea sfinților a jucat un rol important în a decide soarta lui Pavel și Barnaba. Deși condusă de bătrâni și diaconi, congreagația bisericească timpurie a jucat cu siguranță un rol în multe dintre deciziile luate în cadrul Bisericii.

În al doilea rând, putem vedea în Noul Testament rolul congreagației de a sprijini financiar conducătorii Bisericii. Pavel scrie în 1 Timotei 5:17-18: „*Bătrânii care stăpânesc bine să fie considerați vrednici de dublă cinste, mai ales cei care lucrează la predicare și învățatură. Căci Scriptura spune: „Să nu legi gura bouului care treieră grâul” și „Vrednic este lucrătorul de plata lui”*. Aceste versete indică în mod clar importanța sprijinirii materiale a prezbiterilor bisericii. Acolo unde nu este posibil să-i sprijini pe toți bătrânii, atunci au prioritate „*cei care lucrează în predicare și învățatură*”. Mulți s-ar putea întreba de ce este necesar acest lucru și de multe ori se spun lucruri nebiblice pentru a justifica

situația în care un păstor sau prezbiter e silit să lucreze la un al doilea loc de muncă pe lângă responsabilitățile sale bisericești. Cu toate acestea, dacă ne întoarcem la Fapte 6:4, vedem că apostolii (și apoi bătrânii) au văzut că cea mai importantă utilizare a timpului lor a fost „*rugăciunea și slujirea Cuvântului*”. Este necesar ca, în special, pastorul ce slujește cu predicarea Cuvântului să fie pe deplin sprijinit financiar de către Biserica sa locală pentru a-și îndeplini această chemare superioară și este la latitudinea congregației să-și îndeplinească datoria și „*să nu lege gura bolului când treieră grâul*”.

C. EXEMPLU PRESCRIPTIV DE ORGANIZARE CONFORM CU DESCRIERILE NOULUI TESTAMENT

Până acum, am discutat despre principalele forme de guvernare a Bisericii care s-au dezvoltat în ultimii 2000 de ani, precum și despre funcțiile principale ale slujitorilor Bisericii, așa cum sunt ele văzute în Noul Testament. În acest moment, este prudent să oferim un răspuns la întrebarea „Care este forma biblică de guvernare a unei biserici?”

În primul rând, trebuie să ținem cont de pozițiile de slujire și de funcțiile acestora. Este evident că o pluralitate de bătrâni a fost întotdeauna prezentă în bisericile Noului Testament, așa că aceasta ar trebui să fie practica în toate bisericile, indiferent de dimensiune. Acești prezbiteri ar trebui să fie dedicați bunăstării spirituale a Bisericii și a membrilor ei individuali, precum și să fie dedicați în primul rând rugăciunii și slujirii Cuvântului (aceasta include mai mult decât predicarea Cuvântului!). Unul dintre acești bătrâni ar trebui să fie un păstor (dacă nu mai mulți) a cărui responsabilitate principală este predarea și predicarea Cuvântului. Desigur că și alți bătrâni pot și trebuie să fie implicați în predarea învățaturii.

În al doilea rând, Biserica ar trebui să aibă o pluralitate de diaconi care să îndeplinească sarcinile de zi cu zi. Diaconii trebuie să se preocupe de logistică, organizarea și execuția planurilor puse în mișcare de către prezbiteri (precum și multe alte lucruri). Aceasta nu înseamnă că prezbiterii sunt neapărat mai presus de diaconi în autoritate, dar ei sunt cei ce trebuie să determine viziunea și scopul Bisericii locale.

Pare pertinent să observăm că, probabil, este cel mai logic să existe două comitete bisericești separate: unul pentru bătrâni și unul pentru diaconi. Deși nu pare necesar, e recomandabil ca aceste două grupuri de lideri să se întâlnească împreună, să își răspundă nevoilor și sarcinilor specifice și să poată face toate acestea în timp util. Desigur, este absolut necesar ca aceste comitete să comunice și să se tragă la răspundere reciproc, dar din cauza funcțiilor lor diferite (și de dragul eficienței), probabil că este mai bine să existe comitete separate.

În cele din urmă, congregația deține un rol important în numirea acestor lideri, atât bătrâni, cât și diaconi, și în tragerea lor la răspundere față de cerințele enumerate. Când vine vorba de anumite decizii care afectează congregația într-un mod mai substanțial (adică, disciplină sau decizii financiare), probabil că cel mai bine este ca bătrânii și diaconii să se consulte și să caute aprobarea congregației.

Cu toate acestea, în calitate de responsabili aleși ai Bisericii și numiți în mod corespunzător, lor ar trebui să li se ofere o mare încredere. Dacă acești lideri au fost numiți în conformitate cu cerințele enumerate, atunci Biserica ar trebui să aibă încredere în Dumnezeu și să aibă încredere în ei că își vor îndeplini datoria care le-a fost pusă înainte. În ceea ce privește complexitatea acestor poziții de slujire și modul în care își desfășoară activitatea, acest lucru e cel mai bine să fie lăsat la discreția Bisericii locale. De exemplu, este la latitudinea Bisericii locale să decidă dacă se instituie un an sabatic forțat pentru bătrâni și diaconi sau în ce măsură congregația ar trebui să fie consultată cu privire la problemele Bisericii. În cele din urmă, Biblia plasează în mod clar autoritatea principală pentru conducerea bisericii pe responsabilii numiți și rânduiți în mod oficial, nu asupra congregației.

CONCLUZII

Observăm, în concluzie, că există în principal trei forme de bază de organizare bisericească: episcopală, prezbiteriană și congregațională.

Fiecare are un mod specific de funcționare și își stabilește o ierarhie a deciziilor corespunzătoare, găsind multe exemple în Noul Testament. În principiu, fiecare din cele trei tipuri distincte recunoaște ca autoritate finală pe Domnul Isus și Scriptura.

Din punctul nostru de vedere, am ajuns să înțelegem mai bine de ce este organizată adunarea locală în felul în care este structurată, ce funcții există în ierarhia ei, ce importanță au diversele atribuțiuni și în ce fel putem și noi să contribuim la binele adunării locale.

[\(NWhittaker\)](#)

Biserica Domnului – Slujitorii domeniului spiritual: Prezbiterii

Texte de studiu: *Faptele Apostolilor 20:17-31, 1 Petru 5:1-4*

Cuvântul de aur: *1 Petru 5:2* „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine.”

INTRODUCERE

Bisericile Domnului au două categorii de slujitori: prezbiterii și diaconii. Diaconii se ocupă de administrarea condițiilor materiale, fizice legate de închinare, iar prezbiterii se ocupă de problemele spirituale ale Bisericii. Ei au în principal sarcina de a învăța, de a hrăni, de a proteja, de a disciplina și de a înzestra pentru slujire turma Domnului Isus prin darurile cu care Acesta i-a înzestrat în scopurile menționate, devenind astfel prin excelență și chemare slujitorii domeniului spiritual al Bisericii.

OBIECTIVE

- Să înțelegem chemarea la sacrificiu în ungera de prezbiter;
- Să înțelegem chemarea la autosupraveghere în viața de prezbiter;
- Să înțelegem chemarea la vegherea turmei în slujirea de prezbiter;
- Să înțelegem chemarea la sfățuirea altora în dedicarea de prezbiter.

SCHIȚĂ

- A. *Condiția sine qua non a prezbiterului – Jertfa de sine (FA 20:17-19)*
- B. *Canonul esențial al prezbiterului – Învățătura (FA 20:20-21)*
- C. *Calitatea fundamentală a prezbiterului – Ascultarea în credință (FA 20:22-25)*
- D. *Chemarea supremă a prezbiterului – Supravegherea și apărarea turmei (FA 20:26-31, 1 Pet. 5:1-4)*

ANALIZĂ

- A. **CONDIȚIA SINE QUA NON A PREZBITERULUI – Jertfa de sine (FA 20:17-19)**
 - a. **Prezentare inițială:** „Din ziua dintâi”, Pavel, ca un adevărat super-prezbiter, a fost un exemplu pentru toți, inclusiv pentru prezbiteri. Exemplul lui a fost cel al jertfei de sine, a ascultării de Domnul, și a credințioșiei în slujire (v.17,18).
 - b. **Prezentare consecventă:** Tot din ziua dintâi, și în toate zilele mai apoi („în toată vremea...”), Pavel a fost consecvent în slujirea sa. El nu a lucrat inițial într-un fel care să impresioneze, ca mai apoi să se lase pe tânjeală, ci a continuat mereu în același ritm alert și urgent (v. 18).

- c. **Prezentare smerită:** Slujirea apostolului a fost una lipsită de strălucire firească, împodobită cu lacrimile suferinței și persecuției orchestrate de frații săi iudeii. Prin toate aceste încercări, atitudinea esențială a lui Pavel a fost aceea de se jertfi pentru Domnul Isus și pentru binele fraților, cu uitare și lepădare de sine (v. 19).

B. CANONUL ESENTIAL AL PREZBITERULUI – Învățătura (FA 20:20-21)

- a. **O învățătură transparentă:** (v. 20) Adevăratul prezbiter nu va avea taine și mistere în învățăturile sale, lucruri ce se dezvăluie treptat numai celor „inițiați” – aceasta ar fi lucrarea celui rău, nu a Duhului Sfânt! Dimpotrivă, prezbiterul „nu ascunde nimic”, toate lucrurile lui Dumnezeu sunt lumină și în lumină și pot fi înțelese de toți, chiar dacă la nivele diferite și crescânde de înțelegere.
- b. **O învățătură curajoasă:** (v. 20) Această caracteristică este practic rulată cu cea precedentă într-un singur verb, „*hupostéllō*” (care în Biblia versiunea D. Cornilescu e tradus cu „*n-am ascuns nimic...*” sau nu m-am ferit), care înseamnă și a ascunde ceva din frică, din lașitate. Prezbiterii Domnului trebuie să crească în curajul de a putea spune pe față toate lucrurile care aduc folos ascultătorilor lor, chiar în forumurile publice sau în casele particulare pe care le vizitează, nu numai în mijlocul adunării.
- c. **O învățătură practică:** (v. 20) Duhul Domnului este un duh de înțelepciune și pricepere, de aceea și esența învățăturilor este una practică. Pavel nu le-a ascuns nimic din ceea ce le-ar fi fost de folos, cuvântul în original fiind „*sumphéronta*”, însemnând „*lucruri avantajoase sau profitabile*”. Aceasta implică implicit un aspect extrem de practic și aplicabil al învățăturilor Pauline, stabilind prin extensie standardul pentru prezbiterii Bisericii Domnului.
- d. **O învățătură inclusivă:** (v. 21a) Apostolul Pavel demonstrează prezbiterilor, al căror învățător și deschizător de cale s-a făcut prin harul Domnului, cum vestirea pocăinței și a Evangheliei trebuie să fie inclusivă, fiind adresată atât evreilor cât și neamurilor, fără deosebire.
- e. **O învățătură corectă doctrinar:** (v. 21b). Această învățătură despre mântuire trebuie însă să fie nu numai „catolică” (adică universală), cât și „ortodoxă” (adică dreaptă și corectă din punct de vedere doctrinar). Acest lucru este accentuat în partea a doua a v. 21, care conține în mod concis și clar nu numai calea evangheliei (pocăința și credința), cât și legătura indisolubilă între evanghelie și două din cele trei persoane ale divinității (Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul), urmând ca Duhul Sfânt să fie menționat (nu din întâmplare) în versetul imediat următor. Astfel, prezbiterul, în esență, în toată învățătura lui doctrinară, trebuie să aibă ca

fundament evanghelic chemarea tuturor la pocăința față de Dumnezeu și credința în jertfa mântuitoare a Domnului Isus Hristos.

C. CALITATEA FUNDAMENTALĂ A PREZBITERULUI – Ascultarea în credință (FA 20:22-25)

- a. **O ascultare necondiționată:** (v. 22) Cuvintele folosite de Pavel aici sunt extrem de sugestive, ele însemnând în originalul grecesc „*legat în Duhul*”, sau „*fiind luat prizonier de Duhul*”, dar nu în sensul de a fi forțat împotriva voinței lui în mod absolut, ci mai degrabă ca unul care s-a dedicat ascultării de Spiritul Sfânt al Domnului în mod necondiționat și care deci îi urmează călăuzirea chiar când ea vine în conflict cu ceea ce ar fi crezut Pavel că este mai bine de făcut într-o anumită situație. Același lucru se așteaptă de la prezbiterii Domnului care vor să umble în putere.
- b. **O ascultare jertfitoare:** (v. 23) Ca urmare a *ascultării necondiționate* a apostolului (și prin extensie a prezbiterului), călăuzirea Duhului Sfânt nu se limitează în viața și umblarea lui la a-l „forța” să meargă într-o anumită direcție, ci îi și dezvăluie anumite amănunte importante legate de țelul planului și/sau desfășurarea viitoare a evenimentelor. Aceasta implică automat faptul că apostolul/prezbiterul posedă o *ascultare jertfitoare*, deoarece de multe ori aceste țeluri și dezvăluiri divine revelează suferințele și persecuțiile care îi așteaptă în viitor.
- c. **O ascultare fericită:** (v. 24a) Apostolul Pavel a descoperit cheia înțelepciunii în ascultare, și anume faptul că supunerea după voința lui Dumnezeu, deși poate aduce inițial suferință, produce în final în mod invariabil bucurie.
- d. **O ascultare programatică:** (v. 24b) În privința aceasta (vezi punctul anterior), el aplică spusele Domnului din Matei 16:25: „*Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga*”, și renunță la (sau își disciplinează) impulsul firesc de preservare a vieții, făcând centrală în schimb preocuparea de a-și atinge ținta finală pusă în fața lui de Domnul. Iată ce se poate numi cu adevărat o „*ascultare programatică*”, rezultată din disciplina supunerii aplicată la toate nivelurile vieții!
- e. **O ascultare calculată:** (v. 25) Sfântul Apostol Pavel nu se aruncă orbește înainte în ascultarea sa, ci știe să își calculeze costurile și pierderile, datorită revelațiilor Duhului Sfânt, dar, conform cu punctele precedente, el consideră toate pierderile ca o bucurie față de răsplata cu mult mai mare a identificării în supunere cu Fiul lui Dumnezeu: Filip. 3:8: „*Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespul de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.*”

D. CHEMAREA SUPREMĂ A PREZBITERULUI – Supravegherea și apărarea turmei (FA 20:26-31, 1 Petru 5:1-4)

- a. **O păstorire virtuoașă:** (Fapte 20:26, 27) Virtutea lui Pavel se dovedește și în faptul că nu s-a lăsat influențat și înspăimântat de amenințările celui rău care întotdeauna vrea să ne oprească de la lucrările bune pregătite de Tatăl ca noi să umblăm în ele. Satana folosește tot felul de tertipuri psihologice, însoțite adeseori de reale persecuții și lovituri fără milă. Totuși, Pavel nu s-a ferit să vestească celor din grija sa TOT planul lui Dumnezeu, astfel el neputând fi învinuit de sângele nimănui. Aceasta este datoria oricărui priveghetor (prezbiter) al Domnului, așa cum citim și în *Ezec. 3:20*: „*Dacă un om neprihănit se va abate de la neprihănirea lui și va face ce este rău, îi voi pune un laț înaintea și va muri. Dacă nu l-ai înștiințat, va muri prin păcatul lui și nu i se va mai pomeni neprihănirea în care a trăit, dar îi voi cere sângele din mâna ta!*”
- b. **O păstorire vigilentă:** (Fapte 20:28-30) Chemarea supremă a prezbiterului (ilustrată și de Sfântul Apostol Pavel aici) este cea de a păzi turma. De aceea și cuvântul cu care se adresează Pavel prezbiterilor este acela de **prezbiteri** sau supraveghetori, păzitori. Apostolul știe că fiecare adunare sau turmă a Domnului va fi asaltată, mai devreme sau mai târziu, de „lupi răpitori” din afară și de apostatați dinlăuntru, de aceea vigilența și capacitatea de a lupta sunt daruri esențiale de care are nevoie prezbiterul.
- c. **O păstorire arhetipică:** (Fapte 20:31) Avantajul prezbiterilor înțelepți în încercările lor de a se achita cu credincioșie de slujba încredințată (în special de cea de pază a turmei) este acela că nu trebuie să reinventeze roata; lor le-au fost lăsate multe modele în Scriptură, iar în privința aceasta Pavel îi îndeamnă să-și aducă întotdeauna aminte de felul lui de luptă și veghere: el a sfătuit cu lacrimi, zi și noapte, cu perseverență și fără întrerupere, o lungă vreme (cca trei ani) pe FIECARE în parte! Așa trebuie să se îndeletnicească și prezbiterii locali.
- d. **O păstorire intențională:** (1 Petru 5:1-2) Prezbiterii sunt sfătuiți de Duhul Sfânt (de data aceasta prin condeiul Sfântului Apostol Petru) să-și cerceteze bine motivele inimii care îi energizează în slujire, deoarece intenționalitatea slujirii „ca pentru Domnul” și din dragoste este vitală. De aceea păstorirea turmei Domnului trebuie să fie de bunăvoie și cu lepădare de sine.
- e. **O păstorire ranversată:** (1 Petru 5:3) Lumea și Domnul Isus sunt la poli opuși, de aceea tot ce ne vine în minte în mod firesc și de prima dată atunci când suntem înfrunțați de vreo problemă este PE DOS decât recomandă sau comandă Cuvântul lui Dumnezeu. Lumea ne învață că oamenii se conduc de sus în jos, făcând-i să slujească conducătorilor lor, pe când Petru, într-o perspectivă ranversată, ne spune din partea Duhului Sfânt că oamenii se conduc slujindu-i și făcându-ne noi exemple în toate lucrurile grele pe care le-am dori ca ei să le facă după planul Domnului.

- f. ***O păstorire răsplătită:*** (1 Petru 5:4) Înțelepciunea finală este că, deși suntem gata de sacrificiu pentru Domnul și pentru semenii noștri, suntem în același timp încredințați de răsplata Lui cea foarte mare și eternă: cununa care nu se poate veșteji, a slavei!

CONCLUZII

Am văzut de-a lungul acestei lecții că există o chemare specială a unui grup de credincioși în fiecare adunare a Domnului de a sluji congregația în domeniul spiritual. Studiind această chemare, am înțeles că ea implică anumite aspecte foarte specifice de care cel chemat (prezbiterul sau episcopul) trebuie să fie bine încredințat și gata să asculte, și anume:

- ❖ Există o chemare nevoalată la sacrificiu în ungera de prezbiter și fiecare episcop trebuie să-și oțelească hotărârea pentru a nu fi surprins de apariția subită a ocaziei de jertfire.
- ❖ Există o chemare imperioasă la autosupraveghere în viața de prezbiter și fiecare episcop trebuie să fie gata se examineze și să ia măsurile necesare pentru a crește în curățenie și sfințenie prin credință.
- ❖ Există o chemare vitală la vegherea turmei în slujirea de prezbiter și fiecare din cei chemați și aleși trebuie să se antreneze permanent în a deveni agil în această permanentă luptă de asigurare a vieții sănătoase a adunării.
- ❖ Există o chemare blândă la sfătuirea altora în dedicarea de prezbiter și ea nu trebuie nici neglijată, nici abuzată, ci folosită pentru alinarea durerilor și creșterea tăriei adunărilor Domnului.

Domnul să ne ajute la aceasta! Amin!

[\(LMurg\)](#)

Biserica Domnului – Slujitorii Domeniului Material: Diaconii

Texte de studiu: *Faptele Apostolilor 6:1-6, 1 Timotei 3:8-13*

Cuvântul de aur: *1 Timotei 3:13* „Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus.”

INTRODUCERE

Dacă Sfânta Scriptură ne da învățătură și lumină în privința slujitorilor de natură spirituală din Biserică, atunci nici problematica slujitorilor în domeniul material, nu este lăsată fără călăuzire, la voia întâmplării. Chiar mai mult, așa cum reținem din versetul de aur, diaconii dedicați, care slujesc bine, sunt binecuvântați spiritual, lucrarea lor mergând dincolo de sfera materialului, dincolo de cele văzute. Cei chemați la o astfel de slujire sunt îndemnați să o îndeplinească cu multă îndrăzneală în credință, edificând Biserica Domnului cu credincioșie.

OBIECTIVE

- Să revizuim ce sunt diaconii, precizând responsabilitățile, calificativele și răsplătirile lor;
- Să observăm câteva caracteristici valoroase ale membrilor Bisericii vizavi de slujirea diaconilor: implicare, comunicare, solicitare, susținere;
- Să ne dezvoltăm capacitatea de a descoperi modurile biblice, practice de a rezolva nevoile concrete ale congregației noastre.

SCHIȚĂ

- Calificările diaconilor*
- Calificările diaconiștelor*
- Aspectul practic*

ANALIZĂ

Semnificația cuvântului *diacon*: *de la grecescul Diakonos = slujitor, ajutor.*

Diaconii sunt slujitori ai Bisericii locale, desemnați de adunare cu aportul prezbiterilor, care se ocupă cu prioritate de lucrări practice, concrete, care țin de buna desfășurare a activităților din Biserică sau de rezolvarea problemelor multiple în care congregația sau membrii ei se implică sau ajung la un moment sau altul.

Observații:

- ❖ Diaconia este o slujire foarte importantă în adunarea locală, pentru că ajută și susține misiunile principale ale oricărei biserici, acelea de a predica pe Hristos, a face ucenici și a duce Evanghelia în lume;
- ❖ Nu toate acțiunile din Biserică de domeniul diaconatului se fac de către diaconi, dar aceștia sunt, cu precădere, mult mai implicați, având o dorință și voință mai mare decât mulți și răspunzând cu credincioșie solicitărilor din partea păstorilor, prezbiterilor și altor frați sau surori;
- ❖ Nu toți cei care sunt implicați în activități diaconale în congregație sunt sau trebuie să fie recunoscuți oficial ca diaconi;
- ❖ Nu toți diaconii (și diaconițele) sunt sau trebuie să fie ordinați, puși deoparte oficial și binecuvântați prin punerea mâinilor.

A. CALIFICĂRILE DIACONILOR:

- ❖ vorbiți de bine (*reputație bună*);
- ❖ plini de Duhul Sfânt (*care au înțeles Rom. 8:5b – trăiesc după îndemnul Duhului și umblă după lucrurile Duhului*);
- ❖ plini de credință;
- ❖ înțelepți;
- ❖ cinstiți, nu cu două fețe;
- ❖ nu băutori de mult vin;
- ❖ corecți cu banii;
- ❖ cu un cuget curat;
- ❖ fără prihană;
- ❖ bărbați ai unei singure neveste.

B. PENTRU DIACONITE:

La cele anterioare se adaugă: să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile. Cuvântul folosit pentru „*femei*” în original se poate referi atât la soțiile diaconilor, cât și la surori care slujesc ca diaconi (diaconițe). Dar, dacă am reținut că la prezbiteri nu ni se dau calificative pentru soțiile lor (ci ele sunt implicite), și că instrucțiunile cu privire la diaconi și la *femei* conțin precizarea *de asemenea*, care le leagă de grupa prezbiterilor și corelat cu faptul că apostolul Pavel o menționează pe diaconița Fivi în Rom. 16:1, deducem clar că și surorile pot sluji ca diaconițe (deși nu pot ocupa funcția de prezbiter), și pot face lucrări impresionante în domeniul diaconatului în Trupul Domnului Isus Hristos.

„Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconița a Bisericii din Chencrea; s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi, căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie.” Rom.16:1

C. ASPECTUL PRACTIC:

Aspectul practic, material, gospodăresc al lucrării Bisericii nu poate fi neglijat!

- ❖ **RESPONSABILITATE**: dacă Domnul ne dă case și toate celelalte binecuvântări materiale, este logic și de la sine înțeles că noi trebuie să ne ocupăm de Casa Domnului, să fim cu grijă, cu băgare de seamă, cu dăruire pentru casa de rugăciune cu tot ne-a dat DOMNUL în ea! (Hagai 1:4)
- ❖ **PARTICIPARE CU INTENTIE, CU VOINTĂ ȘI DORINȚĂ**: Dumnezeu a binecuvântat, binecuvântă și va binecuvânta adunarea unde membrii:
 - Se implică;
 - Se interesează de ceilalți membri, de organizare, de probleme, de nevoi (cu scopul de a ajuta, a oferi soluții și a participa personal la rezolvarea problemelor care apar, nu cu scop de a critica sau da vina, sau pur și simplu „de a ne afla în treabă”);
 - Se oferă să ajute, să pună umărul, să vină alături de alții care sunt deja implicați sau responsabili.
- ❖ **DUMNEZEU CHEAMĂ CREDINCIOȘI ÎN LUCRAREA SA DUPĂ NEVOI**
 - În Biserica din Ierusalim a apărut o nevoie sesizată de slujitorii spirituali;
 - Aceștia au trecut la acțiune: au găsit o soluție, au prezentat-o adunării ucenicilor, iar adunarea a propus pe cei 7 diaconi;
 - „...*au ales dintre ei*” denotă faptul că erau mai mulți capabili și calificați pentru slujirea respectivă.
- ❖ **BISERICA DIN IERUSALIM AJUTĂ PE CEI/CELE ÎN NEVOI**
 - O caracteristică pozitivă, evidentă din text, a Bisericii din Ierusalim era că se îngrijea de văduve;
 - O caracteristică negativă era că ajunseseră să facă favoruri văduvelor evreice în detrimentul celor care vorbeau grecește. Aceasta a creat o problemă. După proveniența grecească a numelor celor aleși, reiese că alegerea celor 7 a servit la rezolvarea problemei.

Aplicație: Ce nevoi observi tu în Biserica în care te-a așezat Domnul? Le comunică prezbiterilor? Ai și sugestii pentru rezolvare/îmbunătățire? Te pui la dispoziția Domnului și a prezbiterilor ca problemele sesizate de tine să fie și rezolvate?

Exemplu: În cazul în care copiii tăi sunt slujiți de învățătorii Bisericii (aceștia trebuie să se pregătească pentru a fi eficienți în lucrarea de transmitere a învățaturii Cuvântului copiilor tăi), ai putea să te oferi să preiei o parte din sarcinile zilnice sau periodice ale învățătorilor, de exemplu să le tai iarba, să le speli autoturismele, să le iei copiii împreună cu copiii tăi la o activitate în afara

casei, ca în felul acesta învățătorii să se poată dedica studiului, să aibă mai mult timp acordat pregătirii lecțiilor biblice de care beneficiază și copiii tăi! În cazul acesta ai făcut o muncă de diaconat.

CONCLUZII

CASA NOASTRĂ – CASA DOMNULUI

În Trupul lui Hristos sunt multe nevoi și multe slujiri. A fi parte din acest trup înseamnă că ne pasă, ne interesează și că ceea ce se petrece în acest trup ne afectează pe noi și familiile noastre. A pretinde că nu avem nicio responsabilitate în trupul Bisericii este păgubitor. Să nu ne înșelăm singuri!

CASA DOMNULUI - CASA CEREASCĂ

Ceea ce facem aici cu dedicare, efort, sacrificii, sudoare, cheltuieli dar și cu bucurie pentru Numele Domnului Isus Hristos, chiar dacă „pare” neînsemnat, nevaloros, neimportant, ne va fi răsplătirea, comoara, slujirea când vom fi cu El, și vom intra „în bucuria Stăpânului”! [\(V Filip\)](#)

Biserica Domnului – Practicile Ritualiste: Botezul

Text de studiu: Matei 28:16-20

Cuvântul de aur: 1 Petru 3:21 „Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos...”

INTRODUCERE

Botezul a fost și încă este un subiect care produce discuții. De la o extremă la alta sunt unii care consideră botezul ca fiind o condiție a mântuirii (adică nimeni nu poate fi mântuit fără a fi botezat), iar alții, pe partea cealaltă, consideră acest act ca fiind una dintre practicile de rutină ale Bisericii, care nu are nicio importanță deosebită și care poate fi făcută de mai multe ori. În realitate, botezul este una dintre cele două practici ritualiste recunoscute de bisericile protestante ca fiind biblice. Augustin spunea despre aceasta că „*este semnul exterior și vizibil al unui har invizibil și intern*”.

Scopul lecției noastre este să ne aducă o înțelegere clară a acestui act ritualist important din viața unui credincios.

OBIECTIVE

- Să înțelegem istoricitatea practicii, analizând cum a început și cum a fost practicat botezul inițial;
- Să ne reamintim de importanța actului în sine;
- Să știm de ce practicăm botezul.

SCHIȚĂ

- A. *Botezul de-a lungul istoriei*
- B. *Însemnătatea botezului*
- C. *Practica botezului în bisericile evanghelice*

ANALIZĂ

- A. **BOTEZUL DE-A LUNGUL ISTORIEI**
 - a. **Începuturi istorice**

Unii comentatori sunt de părere că botezul a început atunci când Dumnezeu i-a cerut lui Moise să dedice în lucrare pe Aaron și fiii săi. Exodul 29:1-9 ne relatează această cerință a lui Dumnezeu. Acest ritual de spălare cu apă era unul dintre modurile prin care se demonstra separarea de popor pentru slujba preoțească. Pornind de la aceasta, rabinii au asociat spălarea cu apă cu purificarea

spirituală. Sunt și alte versete, ca de exemplu Deuteronom 21:6, ce tratează acest simbol.

De asemenea, găsim în Cărțile Poetice ale Scripturii că se vorbește despre curățirea de păcate, ca de exemplu în Psalmul 51:2 (ca fiind făcută prin spălare). Mai apoi, acest mod de curățire a fost extins și pentru cei ce se converteau la iudaism. Pentru a fi acceptat în religia iudaică, cel dintre neamuri trebuia să fie tăiat împrejur; apoi, după șapte zile, trebuia să facă o baie rituală; în urmă trebuia să aducă o jertfă. După acești trei pași era acceptat ca fiind iudeu. Datorită acestei practici, pe timpul lui Ioan Botezătorul și a Domnului Isus Hristos, asocierea dintre botezul în apă și curățirea morală, spirituală, era deja un concept familiar acceptat.

b. Botezul în timpul Noului Testament

În Noul Testament, Ioan Botezătorul este primul care menționează botezul. În Matei 3:6 ni se spune cum boteza Ioan, iar câteva versete mai jos ni se spune care erau cerințele sale pentru botez. El împletea cerințele Vechiului Testament cu care evreii erau deja obișnuiți cu o învățătură nouă prin care introducea venirea lui Mesia care va face curățirea lor prin puterea Duhului Sfânt, nu a apei (v. Matei 3:11). Domnul Isus Hristos ne arată personal importanța acestui ritual prin faptul că botezul Său este prima Sa lucrare publică. La acest eveniment Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt apar simultan: Duhul Sfânt coboară peste Fiul care iese din apă, iar de sus se aude vocea Tatălui care vorbește din ceruri. Pentru prima dată Domnul nostru vorbește despre importanța ascultării de Tatăl: El, Fiul, nu avea nevoie de curățire, dar trebuia să asculte de Tatăl.

După ce Ioan Botezătorul a fost arestat și decapitat, Domnul nostru a continuat această practică a botezului. În Ioan 4:1-2 ni se arată legătura dintre a face ucenici și botezul lor. Acest lucru este clar și în textul pe care l-am citit. Fără ascultare de Dumnezeu, botezul este doar un simbol care nu ajută la nimic. Prin învățătura Sa Domnul Isus Hristos dă botezului locul și însemnătatea lui adevărată.

Apostolii au fost desemnați pentru a duce mai departe aceste învățături prin predicarea, practicarea și explicarea importanței botezului. Studiind învățătura lor găsim clar explicată necesitatea botezului. Atât Petru, începând cu prima sa predică din Fapte 2:1-38, cât și Pavel și ceilalți apostoli pun în aplicare această învățătură a Domnului. De fapt, de fiecare dată când ni se arată că Evanghelia a fost predicată, înțeleasă și acceptată, botezul adulților are loc: în ziua Cincizecimii, în urma trezirii spirituale din Samaria, în cazul famenului etiopian, în cazul apostolului Pavel și în multe alte instanțe.

c. Botezul în timpul Bisericii primare

Descoperirile arheologice ne arată că învățătura apostolilor privind botezul a fost continuată. Au fost descoperite sute de clădiri ale bisericilor din această vreme a căror arhitectură arată importanța botezului. Aceste clădiri, pe lângă salonul de închinare și celelalte facilități necesare, aveau și un baptisteriu. Aceste

baptisterii, deși aveau forme diferite (unele erau rotunde, altele dreptunghiulare sau unele chiar în formă de cruce), aveau o trăsătură comună: toate erau destul de adânci, între patru și cinci picioare, pentru a încăpea multă apă, în așa fel încât cel botezat era scufundat.

Concluzia acestor descoperiri este clară: Biserica primară a continuat practica și învățătura apostolilor privind botezul.

d. Botezul în Evul Mediu

Influența și învățătura Bisericii catolice este clară în această perioadă. Botezul a fost făcut fie prin stropire, fie prin turnarea apei pe capul celui botezat. Odată cu traducerea Sfintei Scripturi în limbile vorbite s-a văzut o trecere din nou la forma originală de botez, prin scufundare.

B. Însemnătatea botezului

Apostolii nu numai că au predicat necesitatea și importanța practicării botezului, dar ei înșiși l-au practicat, explicând de asemenea însemnătatea lui. În Epistolele Noului Testament avem expusă învățătura despre însemnătatea și importanța botezului:

a. În Romani 6:3-4, botezul este explicat ca fiind o „îngropare”

Cuvântul folosit este „baptizo”, care înseamnă a scufunda în apă sau a băga sub apă. Pentru a turna apă pe capul unui om era folosit cuvântul „eckcheo”, iar pentru stropire se folosea „rhantizo”. Este clar că scufundarea în apă este modul corect de botez. Această scufundare ne ilustrează procesul spiritual care are loc: așa cum Domnul Isus a murit și a fost îngropat, iar apoi a înviat, tot așa și cel botezat trebuie să moară față de păcat, să fie îngropat în apa botezului și înviat la o viață nouă, așteptând clipa când Domnul va reveni pentru a primi trupuri glorioase.

b. Sunt mai multe explicații a însemnătății actului botezului:

- ❖ Doctorul Luca menționează în Fapte 2:38 că primii convertiți au acceptat botezul deoarece au primit iertarea păcatelor și darul Duhului Sfânt.
- ❖ Apostolul Pavel ne spune în 1 Corinteni 12:13 că prin botez declarăm oficial că intrăm în trupul Bisericii și suntem mădulare vii ale acestui trup al cărui cap este Hristos.
- ❖ Apostolul Petru ne spune în 1 Petru 3:21 că botezul este mărturia publică a unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu.

C. Practica bisericilor evanghelice

Așa cum știm, în Biserica noastră botezul are un loc deosebit. Importanța educației teologice a copiilor este clar văzută în importanța acordată școlilor duminicale unde avem mai multe grupe de copii și în care fiecare copil are șansa și datoria de a învăța doctrine sănătoase de la cei doi sau trei profesori.

Fiecare copil este încurajat să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor personal cât mai repede, la vârste cât mai fragede, atunci când ei ajung să înțeleagă necesitatea mântuirii. Botezul sau mărturia publică a ceea ce Dumnezeu a făcut deja în viața lor

se face la o vârstă la care fiecare în mod personal poate explica învățătura biblică a botezului, iar prin viața personală demonstrează nașterea din nou.

Cursurile de cateheză pe care fiecare trebuie să le urmeze sunt destinate pentru a consolida unele învățături fundamentale ale credinței creștine. După actul public al botezului fiecare este antrenat în procesul zilnic de sfințire, întărindu-se și încurajându-se unii pe alții.

CONCLUZII

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar care este importanța botezului și de ce trebuie să-l aplicăm. Istoria ne-a arătat că cei credincioși, adică cei ce L-au urmat pe Domnul Isus Hristos, au practicat botezul la vârsta responsabilității, vârsta când candidatul poate face o decizie înțeleaptă, benevolă și în deplină cunoștință de cauză! Învățătura este clară și fiecare trebuie să o aplice. Fie ca după această lecție să ne întărim convingerea că totdeauna Cuvântul lui Dumnezeu este autoritar, iar noi trebuie să-l aplicăm!

[\(MLozneau\)](#)

Biserica Domnului – Practicile Ritualiste: Cina Domnului

Texte de studiu: *Matei 26:26-29; 1 Corinteni 11:7-32*

Cuvântul de aur: *1 Corinteni 11:28 „...fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.”*

INTRODUCERE

Bisericile nou-testamentare au practici și proceduri în închinare, dar dintre acestea doar două se ridică la nivelul de ritualuri. Este vorba de Botez și Cina Domnului. Amândouă au fost sancționate de Domnul Isus, nu doar prin cerința ca ucenicii Lui să le practice, ci și prin faptul că El Însuși le-a înfăptuit. Mântuitorul nostru a fost botezat de Ioan Botezătorul după cum ne prezintă textul Scripturii în Matei 2:13-15 și, de asemenea, a participat la Cina Domnului împreună cu ucenicii. Mai mult chiar, a instituit Cina Domnului pe fundalul mesei ceremoniale prin care se sărbătorea ieșirea din Egipt și se consuma Mielul Pascal. Botezul este un act care se înfăptuiește o singură dată, pe când Cina Domnului este unul care se practică mereu și mereu. În lecția de astăzi vom privi la Cina Domnului ca act ritualist.

OBIECTIVE

- Să studiem care este însemnătatea și rolul Cinei Domnului;
- Să analizăm pe baza Scripturilor felul cum a fost practicată Cina Domnului de Domnul Isus, de ucenici și de Biserica primară;
- Să aprofundăm înțelegerea și aprecierea noastră pentru Cina Domnului.

SCHIȚĂ

- Însemnătatea Mesei Domnului**
- Natura elementelor care alcătuiesc Masa Domnului**
- Participarea la Cina Domnului**
- Frecvența participării la Masa Domnului**
- Prezența Domnului Isus la ceremonia Mesei Domnului**

ANALIZĂ

A. ÎNSEMNĂTATEA MESEI DOMNULUI

- Masa Domnului proclamă moartea Domnului – 1 Cor 11:24,25:** *...să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea*". Măncarea și băutura la Masa Domnului sunt o proclamare. Moartea Domnului are valoare inestimabilă pentru cel credincios și amintirea morții Domnului în locul nostru este un subiect inepuizabil de meditație, ceea ce întărește credința,

nădejdea și dragostea. Pentru cel ce a ajuns să realizeze importanța acestui fapt, pentru cel ce a ajuns ca să priceapă grozăvia păcatului și prețul nespus de mare de care a fost nevoie pentru a achita vinovăția omului, proclamarea morții Domnului nu este un subiect care să poată fi plictisitor. Mai mult chiar, moartea Domnului, deși înfăptuită o singura dată, cu două mii de ani în urmă, are putere și este actuală pentru omul care ajunge la concluzia că este vinovat în fața unui Dumnezeu sfânt. Proclamarea morții Domnului nu este ceva care se aseamănă cu zicala „nu mă uita” care se folosește uneori în popor, ci este o reamintire a faptului că Dumnezeu, în dragostea Lui pentru omul pierdut, a plătit prețul suprem.

- b. Posibilitatea de a ne identifica cu moartea Domnului – Matei 26:26:** „...luați, mâncați; acesta este trupul Meu.” Atunci când întindem mâna și luăm bucata de pâine, ce reprezintă trupul Domnului sacrificat în locul nostru, devenim una cu Domnul în mod simbolic. Ioan 6:56 ne spune „...cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în mine, și Eu rămân în el”. Ne identificăm cu Domnul și deci și cu moartea Lui.
- c. Posibilitatea de a ne hrăni spiritual din trupul Domnului – Ioan 6:53-57:** Cu toții înțelegem ce înseamnă să ne hrănim fizic. Dacă dieta pe care o are cineva nu este adecvată, rezultatele nu vor întârzia prea mult să apară. Dacă cineva mănâncă doar din când în când, dacă este neglijent cu ceea ce mănâncă, dacă exagerează mâncând doar ceea ce îi place, va ajunge curând să experimenteze stări neplăcute și chiar boală. Tot la fel, pe plan spiritual, avem nevoie să ne hrănim ca să fim sănătoși și să creștem în maturitate în așa fel ca să ajungem acolo unde ne îndeamnă 2 Timotei 3:17: „...destoinic pentru orice lucrare bună”. Participarea la Masa Domnului hrănește „omul dinlăuntru” care va asigura o stare adecvată în relația noastră cu Domnul Isus.
- d. Celebrarea unității în Hristos prin participarea la Masa Domnului împreună cu alții – 1 Corinteni 10:17:** Atunci când ne-am pus nădejdea în Domnul Isus pentru mântuire, recunoscând starea noastră de păcat și nevoia de împăcare cu Dumnezeu, am fost înfiați în familia Domnului și am fost așezați în Biserica Lui. Biserica este trupul Domnului și părtașia Bisericii este de importanță majoră în viața credinciosului. De la starea de „nou credincios” în Biserică, fiecare trebuie să crească în relația cu Hristos și cu Biserica spre statura de „om mare” (Efeseni 4:13). Participarea la Masa Domnului împreună cu ceilalți credincioși duce la unitatea trupului lui Hristos, Biserica.
- e. Participarea la Masa Domnului este o anticipare a primirii beneficiilor morții Domnului la venirea Lui a doua oară – 1 Corinteni 11:26:** La revenirea Domnului Isus vom ajunge să beneficiem de promisiunile pe care Cuvântul le face celor credincioși. Celebrarea Cinei Domnului în starea în care ne aflăm acum are mai mult de a face cu aspectul trecut și prezent, dar putem anticipa părtașia pe care o vom

avea cu Domnul Isus la masa despre care Domnul ne spune în Marcu 14:15 „...nu voi mai bea din rodul viței... până în Împărăția lui Dumnezeu”. Iată câteva din beneficiile ce le vom avea în Împărăția lui Dumnezeu, noi cei ce ne-am însușit jertfa Domnului Isus, și de aceea participăm la Masa Domnului:

- ❖ Nu vom sta la judecată.
- ❖ Nu vom mai fi în prezența păcatului.
- ❖ Vom fi împreună cu toți cei dragi plecați înaintea noastră „acasă”.
- ❖ Vom fi totdeauna cu Domnul.

B. NATURA ELEMENTELOR CARE ALCĂTUIESC MASA DOMNULUI. Sunt unele denominațiuni care învață că pâinea și vinul sunt în mod literal trupul și sângele Domnului. Aceste învățături sunt transsubstanțierea și consubstanțierea.

- a. Transsubstanțierea.** Pâinea și vinul se transformă în trupul și sângele Domnului în mod miraculos atunci când preotul rostește în latină „hoc est enim corpus meum” – „...acesta este trupul Meu”. Această metaforă folosită în evanghelii și în 1 Corinteni este luată literal când, de fapt, atât Noul, cât și Vechiul Testament învață că mâncarea, respectiv băutul sângelui în mod literal este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Începând din **Geneza 9:4**: „...numai carne cu viața ei, adică sângele ei să nu mâncați” **Leviticul 3:17** „...cu niciun chip să nu mâncați nici grăsime, nici sânge”. De asemenea această poruncă este reluată în Noul Testament în **Faptele Apostolilor 15:29**: „...să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge...”

De-a lungul istoriei Vechiului Testament și a perioadei apostolilor, a fost interzis omului să bea sânge. Dacă creștinii din Biserica primară ar fi înțeles că vinul de la Cină este, de fapt, sânge și este acceptabil de băut, de ce au pus restricția din Fapte 15:29? Aceasta dovedește foarte clar că elementele Cinei Domnului nu se transformă literal în trupul și sângele Domnului. Este adevărat că Domnul Isus a spus în **Ioan 6:53-57**: „...cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică...” El a spus aceste cuvinte cu mult înainte de instituirea Cinei Domnului. Le-a rostit în auzul evreilor pe când El era în viață. Cum puteau ele să însemne că e vorba aici ca ei să își mănânce trupul și să bea sângele Lui în timp ce era în viață? La această întrebare e ușor de răspuns dacă privim la felul în care Domnul Isus învață pe oameni în Evanghelia după Ioan. În mod constant, Domnul Isus folosea lucruri fizice să ilustreze adevăruri spirituale. **Ioan 4:14**: „...oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete...”; **Ioan 6:33**: „...căci pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer...”; v. 35 „Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. **Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată**”. În Ioan 4 și în prima parte a capitolului 6

Domnul vorbește simbolic. De ce am crede că El Și-a schimbat procedura vizând o interpretare literală în celelalte versete ale capitolului 6? De ce ar trece la o vorbire fizică, literală în 6:53-57? Doctrina transsubstanțierii este parte a teologiei Bisericii Catolice.

- b. **Consubstanțierea.** Pâinea și vinul sunt literal trupul și sângele Domnului, dar elementele Cinei rămân pâine și vin. Această învățătură se pare că adoptă o „*poziție de mijloc*” care nu clarifică nimic. Fie pâinea și vinul sunt **literal** „*trupul și sângele Domnului*”, fie ele sunt în mod **figurativ**, simbolic, trupul și sângele Lui. Dacă luăm în considerare textele din Matei 26, Marcu 14 și Luca 22, vedem că este clar că Domnul Isus vorbea figurativ din moment ce El era în mod fizic prezent și în același timp pâinea era trupul Lui în mod fizic iar sângele care curgea prin venele Lui era prezent și în pahar simultan. Pâinea și vinul erau reprezentarea trupului și sângele Lui pentru ucenici și este și astăzi o reprezentare a Domnului. Consubstanțierea este parte a teologiei Bisericii Luterane.
- c. **Aspectul de aducere-aminte.** Pâinea și vinul nu se transformă, ci în mod simbolic reprezintă trupul și sângele Domnului, aducându-ne aminte de jertfa Lui. Aceasta este teologia celor mai multe biserici Evanghelice.

C. PARTICIPAREA LA CINA DOMNULUI

Sunt mai feluri în care bisericile administrează Masa Domnului. Vom prezenta doar câteva din aceste proceduri:

- a. **Participare accesibilă doar membrilor.** Această procedură este prezentă în Biserica Catolică, Ortodoxă, Luterană, Penticostală și Baptistă.
- b. **Participare accesibilă tuturor.** Este caracteristică bisericilor Unite Metodiste, Liber-Evanghelice, Creștini după Evanghelie de rit Plymouth, Anglicani și Biserica „Church of Christ”.
- c. **Participanții sunt încurajați să se cerceteze** (1 Corinteni 11:27-32)
- d. **Excluderea selectivă** de la participare la masa Domnului (care e accesibilă tuturor) a celor ce trăiesc în păcat sau imoralitate; neparticiparea poate conduce la excomunicare (1 Corinteni 5).

D. FRECVENȚA PARTICIPĂRII LA MASA DOMNULUI

- a. **O dată pe an**, modelată după cina mielului Pascal;
- b. **Zilnic** (așa interpretează unii Fapte 2:47, 1 Cor. 11);
- c. **Săptămânal** – *în prima zi a săptămânii*;
- d. **Lunar** (sau trimestrial).

Se pare că frecvența cea mai potrivită este cea menționată în 1 Corinteni 11:25: „...ori de câte ori”. Frecvența este lăsată la alegerea fiecărei biserici, fiecare putând să hotărască cât de des să sărbătorească Masa Domnului.

E. PREZENTA DOMNULUI ISUS LA CEREMONIA MESEI DOMNULUI

Cina Domnului este o aducere-aminte. Pâinea și vinul nu se transformă, ci doar reprezintă simbolic trupul și sângele Domnului. Aceasta este teologia celor mai multe biserici evanghelice.

Notă: Sunt unele grupări care învață pe membrii lor că Masa Domnului nu este un eveniment de participare fizică, ci o „părtășie spirituală” care nu necesită neapărat pâine și rodul viței. Conform textului din Luca 22:19-20 pâinea și „paharul” au fost prezente la acea cină. Dacă Masa Domnului e doar o părtășie spirituală, de ce ar vorbi Luca de Cina Domnului ca un eveniment fizic pe fundalul mesei ceremoniale de Paște? Cuvântul e foarte specific când vorbește de Masa Domnului, ca un eveniment celebrat prin participare fizică, eveniment pe care credincioșii trebuie să îl practice periodic.

Felul în care trebuie servită Masa Domnului a dus la multe discordii în Biserică. Iată câteva exemple:

- ❖ Trebuie folosită doar o singură pâine și un singur pahar.
- ❖ Trebuie folosită pâine nedospită și „rodul viței” adică must, nu vin.
- ❖ Trebuie servită de câteva ori pe zi astfel încât toți membrii să fie părtași la Masa Domnului, chiar dacă au participat la servicii divine programate la ore diferite.

CONCLUZII

Cina Domnului reprezintă moartea Domnului. El a spus ucenicilor Lui: „*să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea*”. Deși Cina a fost celebrată prima dată joi seara, Domnul Isus a înviat în prima zi a săptămânii și Biserica primară a hotărât să se adune duminică. În mod conștiincios, Biserica primară sărbătorea Cina Domnului „*în prima zi a săptămânii*”, aducându-și aminte de moartea Domnului în ziua Învierii Lui, ceea ce scoate în evidență importanța morții Domnului Isus prin care putem fi iertați de păcat (1 Corinteni 15:12-20).

Domnul Isus a intenționat ca Masa Domnului să fie o masă ceremonială. El a instituit-o în prezența ucenicilor Lui în Camera de sus. Apostolul Pavel descrie Masa Domnului ca o participare sau o părtășie, o comuniune cu trupul și sângele Domnului. Credincioșii nu doar că își aduc aminte de Moartea Domnului, dar demonstrează că, deși participanții sunt mulți, alcătuiesc un singur trup.

Oamenii creează monumente de piatră ca să immortalizeze anumite evenimente. Dumnezeu a decretat ca moartea Domnului Isus să fie comemorată cu pâine și vin. Pe când vasele monumentele de piatră închinat lumii și eroilor ei se distrug sau se descompun până la urmă, noi credincioșii încă ne adunăm ca să ne amintim de moartea Domnului, să luăm din pâine și din vin spre amintirea Lui până va veni El și ne va duce în Slavă. [\(VGabor\)](#)

Biserica Domnului – Închinare în Duh și Adevăr

Cum Îl glorificăm pe Dumnezeu prin laudă, proclamând Cuvântul și practicând Evanghelizarea

Texte de studiu: *Fapte 2:41-47, 20:6-8, Evrei 13:8-17, 10:25*

Cuvântul de aur: Evrei 10:25 „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.”

INTRODUCERE

Domnul Isus spune că va veni un timp când Tatăl îi va căuta pe cei care I se închină în duh și în adevăr (Ioan 4:23). În general, avem o înțelegere foarte limitată a ceea ce este închinarea. Obişnuim să ne referim la cântarea în Biserică ca închinare. Venim la Biserică pentru un timp de rugăciune, predicare și închinare (cântare). Alții au o înțelegere mai adecvată și mai largă a închinării. Ei se pot referi la întreaga slujbă divină ca închinare. Ne închinăm lui Dumnezeu prin cânt, rugăciune, predicare și părtășie. Totuși, această înțelegere este prea restrictivă.

Pavel le poruncește credincioșilor din Roma să-și prezinte trupurile ca jertfe vii, un act spiritual de închinare (Romani 12:1). Când Duhul Sfânt locuiește în noi, absolut tot ceea ce facem devine un act de închinare. Ne închinăm în Biserică și în afara ei. Întrebarea nu este: „*Ne închinăm?*” ci mai degrabă: „*Îi oferim noi lui Dumnezeu o închinare care este plăcută Lui?*”

Lección de față încearcă să ne ajute să înțelegem cum arată închinarea ce este adusă lui Dumnezeu în spirit și adevăr. Vom privi textele care descriu închinarea Bisericii primare și vom vedea ce avem de învățat.

OBIECTIVE

- Trebuie să vedem cum s-a închinat Biserica primară lui Dumnezeu.
- Trebuie să învățăm cum ar trebui să ne închinăm lui Dumnezeu.

SCHIȚĂ

- Lauda**
- Proclamarea Cuvântului**
- Practicarea evanghelizării**

ANALIZĂ

A. **LAUDA**

a. **Lauda prin rugăciune**

- ❖ Evrei 13:15 – „*Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.*”
- ❖ Există o distincție generală între rugăciunile de mulțumire și rugăciunile de laudă. Rugăciunile de mulțumire au de-a face cu amintirea credincioșiei lui Dumnezeu față de noi în acțiunile Sale. Dumnezeu a auzit cererile noastre de rugăciune, El ne-a răspuns, dându-ne ceea ce

aveam nevoie sau eliberându-ne din necazul nostru; așadar îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut. Rugăciunile de laudă, pe de altă parte, au de-a face mai mult cu cine este Dumnezeu decât cu ceea ce a făcut El. Aceasta este o distincție dificil de făcut, desigur, deoarece Dumnezeu Se comportă așa cum Se comportă datorită a ceea ce este El. Cu toate acestea, chiar dacă Dumnezeu nu ar face niciodată un singur lucru pentru noi, El ar fi totuși demn de laudă absolută, și aceasta datorită identității Lui.

b. Lauda prin părtășie

- ❖ Faptele Apostolilor – 2:42 „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.*”
- ❖ Faptele Apostolilor 2:44-45 – „*Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia.*”
- ❖ Evrei 13:16 – „*Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.*”
- ❖ Cuvântul grecesc pentru **părtășie** folosit aici este **koinonia**, care înseamnă literal „*asociere, comuniune, părtășie, relație apropiată*”. **Koinonia** a fost adesea folosită într-un sens economic larg pentru a descrie indivizii care „*împart*” ceva monetar. De exemplu, dacă două persoane au decis să înceapă o afacere de pescuit și au cumpărat împreună o barcă, efortul lor economic reciproc i-a pus pe cei doi într-o stare de parteneriat și de părtășie – **koinonia**.
- ❖ Dumnezeu primește laudă atunci când poporului Său „*îi pasă și împărtășește*”, adică se preocupă unii de alții. În contextul nostru, poate credem că părtășia creștină poate însemna să inviți pe cineva la tine acasă și să împarți masa familiei tale cu persoana respectivă sau să consumi înghețată după Biserică cu toți cei prezenți; dar biserica primară a practicat părtășia la un nivel mult mai înalt. Aparținătorii acelei biserici erau gata și erau bucuroși să-și vândă multe dintre bunurile lor, iar resursele obținute astfel să le împartă cu cei aflați în nevoie.
- ❖ Cartea Faptele Apostolilor prezintă trei modele în care creștinii aveau grijă de cei mai săraci dintre ei:
 - **Tezaurul comunal** – În acest model, sfinții și-au împărțit în mod deschis și direct bunurile unii cu alții (Fapte 2:43-47, Fapte 4:32-37). Toate acestea s-au făcut fără abolirea proprietății private sau crearea unei „*societăți fără clase*” din punct de vedere economic în cadrul Bisericii. Creștinismul nu este sinonim cu comunismul.
 - **Fondul diaconului** – În acest model, liderii (diaconii) sunt numiți să supravegheze o anumită nevoie și sunt împuterniciți

să gestioneze fondurile necesare pentru a servi oamenilor cu aceste nevoi (Fapte 6:1-7).

- Colecta internațională – În acest model, creștinii colectează donații de la congregațiile locale pentru a le trimite la o Biserică dintr-o zonă îndepărtată geografic, unde liderii Bisericii primesc și gestionează colecția după cum consideră de cuviință. Acesta este cazul ajutoarelor trimise de Biserica din Antiohia celor din Ierusalim în timpul foametei din Ierusalim (Fapte 11:27-30).
- ❖ **Lauda prin frângerea pâinii**
 - Faptele Apostolilor 2:42 „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.*”
 - Faptele Apostolilor 20:7a „*În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea...*”
 - Comentatorii se luptă să decidă dacă frângerea pâinii din Fapte 2:42 descrie doar părășia la masă sau Cina Domnului. Adevărul este că probabil se referă la ambele. 1 Corinteni 11:17-34 indică faptul că Biserica primară a practicat Cina Domnului în contextul unei mese mai ample.
 - În Evanghelia după Luca, Isus este adesea descris ca întâlnindu-Se cu păcătoșii și slujindu-le în contextul unei mese. Masa a devenit adesea un loc sacru pe măsură ce Isus slujea acolo. Masa ar trebui să fie un loc sacru și pentru noi, creștinii, când ne slujim unii altora la masă.

ÎNTREBĂRI:

- ❖ Ce poți face pentru a crește în rugăciunile tale de laudă?
- ❖ Îți pasă de frații și surorile tale care sunt în nevoi, așa cum au făcut credincioșii din Biserica primară?
- ❖ Care sunt cauzele care îi țin pe creștinii contemporani străini de koinonia bisericească timpurie?

B. PROCLAMAREA CUVÂNTULUI

a. Faptele Apostolilor 2:42 – „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.*”

b. Faptele Apostolilor 20:7 – „*În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții.*”

c. Evrei 13:9 – „*Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine, căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit.*”

d. Din aceste versete pot fi culese câteva principii pentru Proclamarea Cuvântului:

- ❖ Trebuie să predicăm un mesaj care este în concordanță cu învățătura apostolilor (Noul Testament). Sunt mulți care stau în

- spatele amvoanelor și predică mesaje care nu sunt înrădăcinate în Scriptură.
- ❖ Mulți pastori predică mesaje motivaționale care încurajează creștinul să-și construiască încrederea în propriul potențial, mai degrabă decât să-și construiască încrederea în Dumnezeu ca stâncă și mântuirea lor.
 - ❖ La fel, mulți stau în spatele amvoanelor și predică din propriile lor experiențe și din propriile mărturii, mai degrabă decât să-și înrădăceze mesajul în Scriptură.
 - ❖ Iarăși, mulți stau în spatele amvoanelor și vorbesc de la amvon despre revelații spontane pe care le-au primit în loc să predice din Biblie. Adunările noastre de închinare trebuie să aibă în centrul lor expunerea Bibliei. Suntem aici pentru a ne închina lui Dumnezeu și pentru a-L auzi vorbindu-ne.
- e. Trebuie să predicăm Cuvântul într-o manieră care să răspundă nevoilor contemporane ale Bisericii.
- ❖ Este adevărat că Isus a vorbit mai puțin despre homosexualitate decât despre lăcomie. Înseamnă oare acest fapt că homosexualitatea nu este mare lucru în ochii lui Isus? Tot ceea ce înseamnă este că în contextul evreiesc în care a slujit Isus, Biserica nu s-a luptat cu homosexualitatea atât de mult ca azi, deoarece fundalul lor, care avea rădăcini în Vechiul Testament, le-a arătat foarte clar că homosexualitatea era vădit greșită.
 - ❖ Pavel și-a prelungit discursul din Faptele Apostolilor 20, probabil pentru că avea multe de spus și adunarea trebuia să audă acele lucruri. Nu ne putem ascunde de marile probleme cu care se confruntă Biserica din America (sexualitate deviantă, CRT – Teoria Critică Rasială – o formă de marxism aplicată la societatea americană, Revizionism Istoric etc.). Trebuie să le abordăm direct de dragul viitorului Bisericii.
 - ❖ Trebuie să predicăm Cuvântul într-o manieră care să ne facă să discernem adevărul ortodox (doctrinile corecte ale Bibliei) de improvizația eretică.
- f. Nu putem fi leneși cu predarea Bibliei. Trebuie să-i învățăm pe cei din adunare care nu știu toate doctrinele și să proclamăm toate sfaturile lui Dumnezeu. Dacă nu suntem ferm înrădăcinați în toate doctrinele, putem aluneca cu ușurință în oricare dintre multele erezii predominante astăzi.

ÎNTREBĂRI:

- ❖ Cum ai răspunde cuiva care spune: „*Nu predica despre problemele contemporane! Dă-mi doar mesajul vechi al Evangheliei!*”?
- ❖ Există vreo formă de predicare falsă (predicare motivațională, predicare empirică, predicare revelatorie spontană, etc.) de care ești în mod special atras?
- ❖ Unde ai nevoie de mai mult discernământ personal?

C. PRACTICAREA EVANGHELIZĂRII

- a. **Faptele Apostolilor 2:41** – „*Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.*”
- b. **Faptele Apostolilor 2:47b** – „...Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.”
- c. **Minciuni despre evanghelizare**
- i. Doar cei cu darul evanghelizării ar trebui să evanghelizeze;
 - ii. Este analog cu a spune „*Numai cei cu darul de a dăruia ar trebui să dea Bisericii și altora. Nu trebuie să dau Bisericii.*”
 - iii. Mai mult, Matei 28:18-20 este o poruncă dată tuturor creștinilor. A face ucenici din toate popoarele – lucrul acesta începe cu evanghelizarea popoarelor;
 - iv. Pot evangheliza cu acțiunile mele:
 1. Creștinul este chemat să fie martor în cuvânt și în faptă. Când un creștin este un bun martor în fapte, noi numim acest lucru „*a fi o bună mărturie*”. Când un creștin este martor în Cuvânt, noi numim aceasta „*Evanghelie*”;
 2. Evanghelia este un mesaj care trebuie proclamat. Este o veste bună. Nimeni nu evanghelizează, de fapt, dacă nu le spune oamenilor despre viața, moartea și învierea lui Isus și despre iertarea care poate fi găsită în mărturisirea păcatelor pe baza credinței în Domnul Isus.
 - v. Am eșuat dacă persoana respectivă nu Îl primește pe Isus pe loc:
 1. 1 Corinteni 3 indică faptul că unii plantează, alții udă, dar Dumnezeu este cel care dă creșterea;
 2. Datoria noastră nu este să convertim oamenii. Sarcina noastră este să comunicăm în mod clar mesajul Evangheliei și să lăsăm Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să Își facă lucrarea.
 - vi. Nu ar trebui să evanghelizăm pe nimeni dacă nu am o înțelegere profundă a teologiei sau a apologeticii:
 1. De multe ori ne este frică să întâlnim un ateu militant care a fost un specialist în filozofie și știe despre ce vorbește când critică creștinismul. Dar majoritatea oamenilor nu sunt așa. Mulți sunt însetați să audă mesajul de dragoste și dreptate al Evangheliei;

2. N-ar strica să petrecem mai puțin timp urmărind Netflix și mai mult timp citind o carte în care astfel de scuze să fie spulberate.

ÎNTREBĂRI:

- ❖ De ce crezi că foarte puțini creștini practică evanghelizarea astăzi?
- ❖ Cum pot bisericile să creeze un mediu propice acțiunilor de evanghelizare?
- ❖ Ce putem întreprinde în Biserica din care facem parte pentru a fi mai pregătiți în vederea acțiunilor de evanghelizare?

CONCLUZII

Trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu în Duh și în Adevăr. Acest deziderat trebuie văzut din punct de vedere practic. Nu e nevoie de o argumentare profundă din punct de vedere teologic; ceea ce avem nevoie e să trecem la acțiune pe baza acestor puține instrucțiuni. Cel mai potrivit mod de a încheia o astfel de lecție este cu îndemnul pe care apostolul Iacov ni-l dă când le scrie celor din bisericile Diasporei în Iacov 1:22 **„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.”** (MScurtu)

Biserica Domnului – Slujirea cu resursele și darurile duhovnicești

Texte de studiu: *Romani 12:4-16; 3 Ioan 3-12*

Cuvântul de Aur: *1 Corinteni 12:7* „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.”

INTRODUCERE

Domnul Isus ne spune că la judecată, cei mântuiți vor fi lăudați pentru că au slujit pe cei nevoiași, pe când cei nemântuiți vor fi condamnați deoarece nu au avut nicio reacție când au văzut pe cineva în nevoie. Adevărul este că noi toți suntem săraci. Poate mulți trăim cu simțământul că nu suntem nevoiași, dar realitatea este că Dumnezeu este duh, nevăzut, și pentru că nu Îl vedem, avem tendința să uităm de El și să ne concentrăm asupra celor văzute, uitând de nevoile de ordin spiritual. Dumnezeu ne dă o soluție concretă pentru această problemă, o soluție care include participarea fiecărui membru din Biserică.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că Biserica va avea nevoie până la revenirea Domnului;
- Să ne amintim că puterea Domnului e continuă, un izvor nesecat;
- Să acceptăm faptul că slujirea noastră va influența relația celor din jurul nostru cu Domnul.

SCHIȚĂ

- Nenumărate Nevoi*
- Ascultare Stăruitoare*
- Împuternicirea Dragostei*
- Venirea Domnului*

ANALIZĂ

Dacă Dumnezeu e nevăzut, cum putem fi încurajați în ideea că El ne poartă de grijă? Cunoaștem neîndoielnic frați și surori care, când se aflau în suferințe, s-au întreat: „unde este Dumnezeu?” Răspunsul ar putea fi că Dumnezeu nu S-a văzut și nu a fost perceput ca ajutor în viața persoanei respective din cauza noastră. Cuvântul de aur ne spune clar că darurile și slujirile pe care le facem, dacă le facem, sunt arătarea Duhului. Ele sunt făcute spre folosul altora, nu doar în sensul că îi slujim pe alții, dar mai ales că alții vor vedea mâna lui Dumnezeu manifestându-se prin slujirea noastră. Dumnezeu se face astfel vizibil prin noi.

A. NENUMĂRATE NEVOI

Fiecărui ne plac istorisirile și poveștile complexe, în care se cunoaște că autorul și-a investit talentul și a scris cu toată inima. Dumnezeu, autorul celor văzute și nevăzute a creat o realitate complexă. A creat nenumărate ființe cu diferite naturi și le-a legat pe toate în relații de dependență. E suficient să ne concentrăm la o singură ființă, la un om, și să ne uităm mai adânc, și ne vom izbi de o complexitate enormă. Omul nu este doar trup, ci are minte, emoții, voință. Trupul depinde nu doar de mâncare, ci și de efort, mișcare, obiceiuri. Tot așa și mintea și celelalte componente.

Întrucât realitatea creată de Dumnezeu este complexă, și răul este complex, din cauză că răul este un parazit care ia un lucru bun și îl pervertește. Dacă răul este complex, înseamnă că și problemele cu care ne luptăm sunt complexe.

Este absurd să credem că Biserica este sănătoasă dacă toți practică același dar, având aceeași slujire sau dacă se practică un singur dar în Biserică. Dumnezeu ne zidește unul prin altul și intenționează să abordeze toate problemele cu care ne întâlnim, nu doar unele. O Biserică în care membrii nu se roagă unii pentru alții în mod consecvent este o Biserică în care nu se manifestă dragostea lui Dumnezeu prin membrii ei. O adunare care doar predică sec Scriptura, fără să cânte imnurile credinței, este o adunare care abordează problemele minții la un nivel abstract, dar nu reușește ca, folosind sentimentele și adâncul sufletului omului, să-l ajute pe credinciosul de rând să se conformeze cuvântului, conectând mintea cu inima. O biserică unde se predică și se cântă, dar unde frații în nevoi nu sunt ajutați, separă adevărul cuvântului Domnului de realitate, uitând că Hristos a luat trup de om ca să ne slujească și să ne ajute în mod concret.

Desigur, când spunem că Biserica slujește, implicația este că membrii Bisericii slujesc. Nu există nicio altă entitate care va face slujirile care se așteaptă de la noi, ca membri, dacă noi nu le facem.

B. ASCULTARE STĂRUITOARE

Scripturile descriu două tipuri de slujiri. În primul rând, sunt cele în care ești implicat pe termen lung, slujiri sistematice. Te-ai cercetat, ai primit sfat de la alții și ai fost călăuzit de Dumnezeu, și ai ales un loc în Biserică unde să slujești săptămână după săptămână, făcând același lucru, spre zidirea altora. Dar există și slujiri de ocazie sau circumstanțiale. Cuvântul Domnului ne învață și ne pregătește să fim disponibili pentru orice lucru bun care trebuie făcut (2 Timotei 3:17). Când Duhul Sfânt ne descoperă o nevoie în Biserică, nu ne putem scuza, gândindu-ne că deja avem o slujire. Când un frate sau o soră se află în nevoie, Dumnezeu așteaptă să răspundem imediat slujind acestora.

C. ÎMPUTERNICIREA DRAGOSTEI

Cum descoperim dacă o slujire este bună sau nu? Nici cantitatea, nici calitatea slujirii nu stabilește dacă e bună sau nu, chiar dacă și una și alta contează. Apostolul Pavel ne spune în 1 Corinteni 13 că trebuie să fim împuterniciți de dragostea Domnului, pentru că fără ea, orice facem este o nimica toată. E nevoie de aceea să ne analizăm motivația slujirii. Putem spune că slujirea noastră

izvorăște din dragoste, sau suntem noi adăpați la izvoare străine? Mulți creștini „slujesc de ochii lumii”, crezând că dacă se mișcă energetic se vor strecura în Împărăția Domnului, dar în realitate sunt doar un chimval zăngănitor. Dragostea Domnului nu poate fi auto-produsă, ci este primită în dar de la Duhul Sfânt. Cei care caută manifestări false ale duhului produc daună, lucrând împotriva Duhului Sfânt. Acești indivizi slujesc fără ca mâna Domnului să se vadă sau pretind că mâna Domnului se manifestă unde Domnul, de fapt, nu are nici o dorință să lucreze. Astfel de oameni Îl reprezintă pe Dumnezeu într-un mod contrar caracterului Său.

Pe de altă parte, cei motivați de dragostea Domnului sunt cu adevărat diferiți de lume. Sunt smeriți, voioși, liberi de lanțurile rele ale lumii și ocupați cu slujirea altora pentru că inimile le sunt cucerite de scopurile Domnului. Tot așa cum o soție caută să facă bine celor din familia soțului, din cauza dragostei ei pentru soț, și noi, dacă iubim pe Domnul, căutăm să slujim pe cei din familia Domnului, de dragul Domnului.

D. Venirea Domnului

Toți sfinții știu că Domnul va reveni, deși El întârzie. Dar Hristos nu ne-a lăsat singuri. El a spus că este în folosul nostru să Se înalțe la cer, ca să vină Mângâietorul, adică Duhul Sfânt. Trăim într-o așteptare, dar nu trăim în întuneric. Duhul Domnului a fost trimis, Duhul este aici. Sfântul Spirit lucrează, prin cei care sunt disponibili. Domnul întotdeauna va avea o rămășiță de oameni credincioși, deci întrebarea nu e „oare mai lucrează Duhul azi?”, ci „voi lăsa ca Duhul Sfânt să lucreze prin mine azi?” Domnul este plin de har, și în timpul nostru de așteptare ne oferă asigurări ca să ne amintească că este cu noi, că nu ne-a părăsit, că ne așteaptă ceva și mai minunat la revenirea Domnului. Când participăm la Cină gustăm puțin din bucuria pe care o vom avea când vom sărbători în Împărăția Mielului. Când vedem dragostea Domnului revărsată peste noi prin frații și surorile noastre, de asemenea, primim o mostră din însănătoșirea de care vom avea parte în Împărăție. Să înțelegem că tot ce facem nu afectează doar relația noastră cu alți oameni, ci și relația acelor oameni cu Domnul.

CONCLUZII

Poate am auzit întâmplarea dintr-o Biserică, unde se aflau patru frați foarte cunoscuți. Se numeau „Fiecare” (Everybody), „Oricine” (Anybody), „Cineva” (Somebody) și „Nimeni” (Nobody). „Fiecare” stătea acasă și nu venea la Biserică duminică, ca să se odihnească. „Oricine” voia să vină la Biserică, dar „Cineva” s-a supărat pe păstor, și ca să nu fie probleme, au decis să stea și ei acasă. Cine a mers la Biserică? „Nimeni”. „Nimeni” e un om cumsecade. „Nimeni” merge să facă vizite. „Nimeni” merge la muncă voluntară. „Nimeni” ajută pe frați. Cel mai harnic, cel mai darnic, cel mai jertfitor este „Nimeni”.

Este un pic hazliu, dar mai mult trist când în Biserică se găsesc prea puțini oameni doritori să vadă mâna Domnului manifestată în slujiri puternice, prea

puțini care să înseteze după Domnul. Dar în bisericile în care frații sunt conduși de această sete, toți sunt umpluți de bucurie (3 Ioan 3). Dacă vrem să vedem Duhul Sfânt lucrând, trebuie să ne facem disponibili. Să găsim țarina pentru care Dumnezeu ne-a pregătit și să slujim consecvent prin puterea Domnului. De asemenea, să ținem ochii deschiși, ca Duhul să ne descopere unde putem să ajutăm, chiar dacă solicitarea vine pe neașteptate. În toate să stăruim ca la revenirea Sa, Domnul să ne găsească credincioși în slujba în care ne-a chemat.

[\(SPlăcintă\)](#)

Biserica Domnului – Disciplina bisericească

Texte de studiu: *Matei 18:15-20, 1 Corinteni 5:1-8, 2 Corinteni 2:5-11*

Cuvântul de aur: *1 Corinteni 5:7 „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat, căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.”*

INTRODUCERE

Biserica Domnului este un organism viu, iar perpetuarea existenței acesteia are nevoie de anumiți factori care o pot favoriza. De aceea credincioșii care compun Biserica sunt angajați într-un proces de sfințire, supravegheat chiar de Ctitorul și Capul Bisericii, Domnul Isus Hristos. Apostolul Pavel menționează faptul că Biserica a fost curățită prin botezul cu apă, prin Cuvânt, pentru ca în final să ajungă fără pată, fără zăbărcitură, sfântă și fără prihană (Efeseni 5:26-27). Pentru a ajunge la această stare, Biserica trebuie să manifeste prudență și veghere, ca astfel, organismul ei viu să fie în stare să elimine pericolele contaminării cu păcatul și al îmbolnăvirii, putând astfel să-și îndeplinească funcțiile trasate de Domnul Isus Hristos.

OBIECTIVE

- Să înțelegem că aplicarea disciplinei bisericești este o cerință clară a Scripturii;
- Să înțelegem că disciplina bisericească este eficientă atunci când este aplicată în mod scriptural;
- Să înțelegem că disciplina bisericească trebuie efectuată în dragoste față de o anumită persoană.

SCHIȚĂ

- A. Menirea aplicării disciplinei*
- B. Motivația aplicării disciplinei*
- C. Modalitatea aplicării disciplinei*

ANALIZĂ

A. MENIREA APLICĂRII DISCIPLINEI

Pentru a înțelege mai bine ce este disciplina bisericească, trebuie să punem acest termen în context lărgit, pentru a-l putea vedea în toată frumusețea lui. Disciplina bisericească îmbracă două forme: formativă și corectivă. De aceea:

- a. Mai întâi trebuie ca sfinții să fie expuși la învățătura Scripturii pentru a pune bazele cunoștințelor necesare, înțelegând astfel care sunt așteptările Cuvântului de la ei.

- b. Apoi trebuie menținută unitatea în părtășie a tuturor credincioșilor, unde fiecare participă activ la edificarea Bisericii și, în același timp, poate da socoteală de modul cum trăiește în conformitate cu Scriptura.
- c. În sfârșit, dacă există credincioși care se abat în mod grav de la normele creștine acceptate de adunarea din care fac parte și dacă în urma încercării de corectare a lor prin muștrări, ei nu își revizuiesc starea spirituală, atunci se vor aplica anumite interdicții în relație cu Biserica.

Practicarea disciplinei bisericești trebuie să urmărească întotdeauna:

- a. Restaurarea persoanei căzute;
- b. Reconcilierea acesteia cu familia, Biserica sau cei din jurul lui;
- c. Repudierea păcatului din viața credinciosului și a Bisericii;
- d. Respectarea numelui lui Hristos și al renumelui Bisericii Sale.

B. Motivația aplicării disciplinei

Disciplina bisericească a fost practică cu seriozitate de la geneza Bisericii până la sfârșitul secolului al 19-lea. Statisticile spun că în secolul al 19-lea bisericele baptiste din America au excomunicat în medie 2% din membrii lor pe an, rezultând în biserici sănătoase și care creșteau din punct de vedere numeric.

- a. Găsim în Scriptură enumerate multiple cazuri în care s-a aplicat disciplina sau a fost sugerată efectuarea acesteia, cum ar fi:
 - i. Dezbinare – Romani 16:17, Tit 3:10-11.
 - ii. Promiscuitate – 1 Corinteni 5:1.
 - iii. Seducție – 2 Timotei 3:6-10.
 - iv. Blasfemie – 1 Timotei 1:20.
 - v. Învățătură falsă – 2 Ioan 7-11.

- b. Pe de altă parte, implementarea disciplinei bisericești:
 - i. Din punctul de vedere al Bisericii trebuie să ducă la:
 - 1. Păstrarea sfințeniei Bisericii (1 Corinteni 5:6)
 - 2. Păstrarea mărturiei Bisericii în lume (1 Cor. 5:1-2)
 - 3. Păstrarea puterii Bisericii de a sara lumea (Matei 5:13)
 - ii. Din punctul de vedere al celui supus disciplinei trebuie să:
 - 1. Trezească conștiința celui greșit, aducându-l la pocăință (2 Timotei 2:24-25)
 - 2. Trateze pe cel căzut prin restaurarea lui în starea dinaintea căderii (Galateni 6:1).

C. Modalitatea aplicării disciplinei

- a. Fiecare membru al Bisericii are responsabilitatea de a veghea asupra lui însuși.
 - i. 1 Corinteni 11:28
 - ii. 2 Corinteni 13:5
- b. Cum și prin cine se aplică disciplina bisericească

- i. Fiecare membru poate face lucrul acesta, atunci când procedează după sfatul Scripturii de a mostra pe fratele său care a păcătuit (Matei 18:15-16);
 - ii. Prezbiterii Bisericii (cf. sfaturilor date de Pavel lui Timotei și lui Tit);
 - iii. Biserica; în cazuri extreme aceasta are competența de a limita sau interzice participarea unei persoane la activitățile și actele de cult ale congregației. Dacă este cazul, poate decide excluderea unui membru (Matei 18:17-18; 1 Corinteni 5:1-5).
- c. Formele de disciplină bisericească: În ceea ce privește disciplina putem face distincție între mai multe forme ale acesteia:
- i. Disciplina personală. Fiecare ucenic sau discipol al Domnului Isus are datoria să se disciplineze pentru a deveni tot mai mult ca Învățătorul său.
 - ii. Disciplina preventivă: Este acea formă de disciplină ce are ca scop prevenirea căderii în păcat a credincioșilor. Ea constă în supravegherea credincioșilor Bisericii de către prezbiteri cu privire la respectare principiilor Scripturii. Ea poate rezulta în muștrarea celor ce le încalcă pentru a nu se ajunge la anumite păcate care să discrediteze Biserica (1 Tesaloniceni 5:14; 2 Tesaloniceni 3:11-12).
 - iii. Disciplina punitivă: Este acea formă de disciplină bisericească ce impune sancțiuni celor ce au ajuns să afecteze negativ mărturia publică a Bisericii. Forme concrete: muștrare publică (1 Timotei 5:20); restricționarea participării la Cina Domnului, la slujirile ce au loc în Biserică (2 Tesaloniceni 3:14-15) etc. Forma cea mai drastică a disciplinei punitive este excluderea din părtășia Bisericii. Ea se face în principal din trei motive menționate în Noul Testament:
 - 1. Trăirea în păcate ce afectează imaginea Bisericii (ex. imoralitate) (1 Corinteni 5:1-5; Matei 18:15-18b).
 - 2. Diseminarea de învățături eretice (2 Tesaloniceni 3:6; 1 Timotei 1:19-20; 2 Timotei 2:15-18)
 - 3. Cauzarea de schismă în Biserică (Romani 16:17; 1 Timotei 6:3-5; Tit 3:10-11).

CONCLUZII

Într-o Biserică sănătoasă fiecare membru trebuie să vegheze la menținerea sfințeniei Bisericii, printr-un mod de viață scriptural și prin a-i încuraja pe ceilalți membri ai congregației să facă același lucru.

Disciplina bisericească cuprinde totalitatea acțiunilor ce au în vedere creșterea și maturizare membrilor unei congregații, prin urmărirea cu perseverență a lucrurilor ce duc la creștere și maturizare. [\(CBradu\)](#)

Biserica Domnului – Relația cu autoritățile guvernamentale

Texte de studiu: *Romani 13:1-7; Faptele Apostolilor 4:5-22*

Cuvântul de aur: *Faptele Apostolilor 5:29b* „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!”

INTRODUCERE

Nu cred că mai este necesar să explicăm din nou ce este Biserica și pentru ce a fost planificată și lăsată pe pământ. Lucrurile acestea le știm deja pentru că le-am studiat în această serie. În lecția de astăzi vom studia care este relația cu autoritățile guvernamentale și cum ar trebui să fie acestea. Nu mai este niciun secret că direcția în care unii politicieni globaliști și progresiști doresc să ducă societatea nu este una în care Dumnezeu este recunoscut. Este evidentă tendința secularizării, ca Dumnezeu să fie scos din instituțiile de educație sau din cele culturale, ca să nu mai vorbim despre industria de divertisment.

Ca Biserică locală, sunt multe aspecte prin care ne intersectăm cu organizațiile guvernamentale:

- ❖ Avem o clădire în care ne adunăm pentru închinare.
- ❖ Localul acesta este un local public care trebuie menținut conform unor coduri de siguranță.
- ❖ În tranzacțiile noastre folosim sistemele guvernamentale de schimb valutar.
- ❖ Suntem parte a Bisericii universale care așteaptă venirea Mirelui, dar suntem și membrii comunităților locale.

Știind toate acestea, se naște automat întrebarea: care este sau care ar trebui să fie relația corectă, biblică, a Bisericii cu autoritățile guvernamentale?

Pentru a afla răspunsul corect la această întrebare este nevoie de multă rugăciune și studiu atent al Scripturii pentru că răspunsul nu poate fi simplist. De asemenea, trebuie să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne elibereze de multe preconcepții, astfel încât studiind Cuvântul divin, să aflăm care este voia lui Dumnezeu în acest aspect al vieții cotidiene.

OBIECTIVE

- Să ne reamintim cui datorăm supunere totală;
- Să ne întărim practica de a-L sluji cu credincioșie pe Dumnezeu;
- Să învățăm că principiile Biblice pot fi și trebuie aplicate zilnic.

SCHIȚĂ

A. *Ce trebuie să facem*

B. Ce nu trebuie să facem

C. Principii ce guvernează relația cu autoritățile

ANALIZĂ

A. CE TREBUIE SĂ FACEM

a. Trebuie să ne supunem lui Dumnezeu

❖ În toate lucrurile, relația cu Dumnezeu trebuie să aibă prioritate față de orice alte relații: Faptele Apostolilor 4:19 și 5:29

- Cum putem pune în practică această poruncă?
- Ce înseamnă a-L pune pe Dumnezeu primul în viața noastră?

❖ Relația cu Dumnezeu se vede din relațiile noastre unii cu alții: Ioan 4:7-11.

- Se poate spune că avem o relație bună cu El dacă nu-L ascultăm?
- Dacă pretindem că ascultăm de El și, totuși, sunt lucruri pe care ni le cere și noi nu le facem, putem spune că ascultăm de Domnul?

b. Trebuie să ne supunem autorităților guvernamentale: Romani 13:1-7

❖ Această supunere însă nu poate să se interpună între noi și Dumnezeu.

- Ce facem când autoritățile interzic ceva ce Dumnezeu ne cere să facem?
- Ce facem atunci când Biblia vine în contradicție cu cerințele lumii sau ale autorităților?

❖ Această supunere este justificată doar atâta vreme cât autoritățile nu ne cer să comitem un păcat: Daniel 1:5-16

B. CE NU TREBUIE SĂ FACEM

Ce nu avem voie să facem:

❖ În primul rând, ne este interzis să ne închinăm autorităților (Daniel 3:16-18).

- Care sunt unele moduri prin care autoritățile cer închinare?
- De ce credeți că unii creștini sunt așa de ușor de înduplecat ca să se închine autorităților guvernamentale?

❖ Apoi, ne este interzis să nesocotim poruncile Domnului pentru a ne conforma cererilor autorităților (Faptele Apostolilor 4:5-22).

- Nu puteau găsi apostolii o cale de mijloc pentru a asculta de Dumnezeu și a satisface și cerințele autorităților?
- Putem să ne supunem lui Dumnezeu cu compromisuri?

C. PRINCIPII CE GUVERNEAZĂ RELAȚIA CU AUTORITĂȚILE

- a. **Relația cu Dumnezeu trebuie să fie prioritară în viața noastră.**
Acest lucru trebuie să fie vizibil în:
- ❖ Familie
 - ❖ Biserică
 - ❖ Societate
- b. **Datoria față de guvern nu trebuie neglijată, ci trebuie să fie făcută cu conștiințiozitate prin:**
- ❖ plătirea taxelor
 - ❖ participarea în comunitate
 - ❖ respectul dat celor în autoritate
- c. **În aspectele pe care Biblia le trece sub tăcere sau nu are nimic de zis,** trebuie să cercetăm principiile biblice care ar putea să arunce lumină asupra lor, să depindem de călăuzirea Duhului Sfânt și să ne acceptăm unii pe alții, chiar dacă avem păreri diferite!

CONCLUZII

- ❖ Suntem copiii lui Dumnezeu, urmașii Domnului Isus Hristos. Lui și numai Lui Îi datorăm închinarea totală. Nimeni și nimic nu are voie să intervină între noi și Domnul nostru.
- ❖ Există multe compromisuri pe care societatea ne cere să le facem. Orice compromis care ne facem să nu ascultăm de Domnul trebuie eliminat.
- ❖ Există multe principii în Cuvântul lui Dumnezeu care își găsesc aplicabilitatea în viața de zi cu zi. Datoria noastră e ca, prin ascultarea de Scriptură și de imboldurile Duhului Sfânt, să trăim în așa fel încât Domnul să fie onorat. [\(MLozneau\)](#)

Biserica Domnului – Războiul spiritual

Texte de studiu: *Efeseni 6:10-20*

Cuvântul de aur: *Efeseni 6:13* „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.”

INTRODUCERE

Din moment ce creștinul este un individ luat din Împărăția întunericului și strămutat în Împărăția luminii, din moment ce Biserica Domnului este o realitate ce a invadat domeniul celui rău, este normal să gândim și să constatăm că între creștinii ce formează Biserica lui Hristos, pe de o parte, și forțele întunericului, pe de altă parte există un conflict major, pe care îl putem numi Războiul spiritual al Bisericii.

Războiul spiritual al Bisericii și al credincioșilor ce formează Biserica lui Dumnezeu nu este unul iluzoriu, nici măcar unul simbolic, ci este o realitate ce ar trebui să mobilizeze la acțiune și luptă pe toți credincioșii Domnului.

Într-un conflict există forțe ce se înfruntă, arme cu care are loc confruntarea și o strategie sau un plan de luptă dezvoltat de cei ce sunt în fruntea armatelor antrenate în război.

SCHIȚĂ

- A. Combatanții războiului spiritual al Bisericii**
- B. Armele folosite în război**
- C. Strategia de război**
- D. Ziua confruntării**
- E. Comandanții forțelor ce se înfruntă**

ANALIZĂ

A. COMBATANȚII RĂZBOIULUI SPIRITUAL AL BISERICII

Biserica lui Dumnezeu este de fapt o armată formată din ostașii lui Hristos. Apostolul Pavel îl face conștient pe Timotei că el este un ostaș al lui Hristos (2 Timotei 2:3) și de aceea nu trebuie să se încurce cu problemele mundane dacă vrea să câștige victoria.

Forțele ce s-au coalizat împotriva Bisericii lui Dumnezeu sunt cele ale iadului, forțele ce reprezintă „porțile locuinței morților” (Matei 16:18). Ele sunt organizate și ierarhizate, lucru menționat de apostolul Pavel în mai multe instanțe în Epistolele ce le scrie.

Efeseni 6:12 „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor

întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești.”

Duhurile răutății au printre pozițiile ierarhice pe cea de căpetenie (arhe), pe cea de domnie (autoritate – exousia), pe cea de stăpânitor (cosmokrator), poziții prin care cel rău administrează întunericul veacului prezent și se războiește cu bisericile Domnului.

Noi, ostașii lui Hristos, nu suntem capabili să rezistăm împotriva acestor forțe prin puterile proprii. De aceea suntem îndemnați să ne întărim în puterea lui Dumnezeu.

Observație: În timp ce forțele celui rău sunt într-un fel de piramidă de autoritate, forțele Bisericii Domnului nu au o ierarhie de comandă, ci au ostași ce luptă cot la cot sub autoritatea Domnului Isus.

B. ARMELE FOLOSITE ÎN RĂZBOI

Forțele întunericului se prefac de multe ori a fi îngeri de lumină (2 Corinteni 11:14). Diavolul este tatăl minciunii. *Minciuna și înșelătoria* (2 Corinteni 11:13) sunt arme folosite de forțele întunericului. Demonii sunt promotorii doctrinelor false cu care încearcă să răstoarne credința soldaților lui Hristos (1 Timotei 4:1). Împotriva acestor arme ale minciunii, ostașii lui Hristos au *adevăru* (Efeseni 6:14).

Forțele întunericului vor să ne facă să trăim în *nedreptate*, să elimine integritatea din viața celor mântuiți, deoarece așa ne vor putea victimiza. Diavolul ne sugerează să acceptăm să facem mici concesii, să nu ținem tare la sfințenie și la integritate. Împotriva acestor atacuri creștinul este îndemnat să ia *platoșa neprihănirii*.

Forțele întunericului ispitesc pe cei din armata Domnului să fie leneși și neroditori (2 Petru 1:8), dar apostolul Pavel ne amintește că avem datoria ca soldați ai lui Hristos să ne încălțăm cu *râvna Evangheliei păcii* (v. 15).

Forțele întunericului au *săgeți arzătoare*, săgeți incendiare (*îndoieli* cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu). Ele sunt de fapt arme prin care forțele întunericului încearcă să elimine sau să înceteșeze credința celor mântuiți. De aceea suntem îndemnați să luăm *scutul credinței* prin care le putem face inofensive.

Forțele întunericului ispitesc pe cei mântuiți să *nesocotească Cuvântul lui Dumnezeu*, să nu îl strângă în inimă... Apostolul Pavel ne amintește că avem datoria să mânuim bine *sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu*.

Forțele întunericului ispitesc pe cei mântuiți să *nu trăiască în acord cu nădejdea creștină*, cea a revenirii Domnului Isus Hristos. Dacă reușesc să facă lucrul acesta, atunci reușesc și să ne determine să trăim pentru gunoaiile lumii și pentru lucrurile care pier odată cu întrebuițarea lor. Scriptura ne îndeamnă să luăm *coiful mântuirii* (v. 17), pe care apostolul Pavel îl identifică a fi *nădejdea creștină* (1 Tesaloniceni 5:8).

Forțele întunericului ne ispitesc să *lăsăm garda jos* în privința vegherii în rugăciune, să ne îngrijorăm odată cu lumea și să ne îmbuibăm cu mâncare și băutură, ceea ce aduce moartea postului și a rugăciunii! Pentru a contracara acest

atac apostolul Pavel ne îndeamnă să facem în toată vremea *tot felul de rugăciuni și cereri*, și să veghem cu toată seriozitatea (v.18).

Observații:

- a. În panoplia ostașului lui Hristos se disting două feluri de arme:
 - i. Cele de apărare (defensive) – Centura adevărului, Platoșa neprihănirii, Sandalele râvnei Evangheliei păcii, Scutul credinței, Coiful mântuirii.
 - ii. Cele de atac (ofensive) – Sabia Duhului și Rugăciunea.
- b. Doar când toată armura este luată de cel credincios, doar atunci acesta poate anticipa victoria. Orice lipsă în armură ne poate duce la înfrângere.

C. Strategia de război

Apostolul Pavel ne face conștienți că cel rău are mașinații (2 Corinteni 2:11), are scheme cu care lucrează și se războiește cu noi. Noi nu suntem ignoranți cu privire la aceste mașinații!

Diavolul vrea să câștige *capete de pod* în viața noastră (Efeseni 4:26-27), de unde să procedeze sistematic la coruperea noastră, pentru ca apoi să ne folosească la distrugerea ostașilor lui Hristos și a bisericilor Acestuia.

Cel rău aruncă *săgețile lui arzătoare* (îndoielile cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu) prin care vrea să incendieze viața credincioșilor. Odată incendiată viața celor credincioși, ei sunt supuși unui tratament care le distruge credința și viața. Multe biserici au abandonat învățătura corectă a Cuvântului Domnului, cea care duce la evlavie. Săgețile arzătoare ale celui rău au distrus indivizi și, odată cu ei, comunități bisericești ce odată au fost sănătoase în credință.

Cel rău construiește *fortărețe* pe teritoriul unde a stabilit un capăt de pod. Din aceste fortărețe (idei false induse în gândirea celor ce i-au permis să aibă acces) Satana torturează și debilitază pe ostașii Domnului ce nu au fost vigilenți. Idei false se găsesc apoi la unii predicatori ce prin învățătura ce o promovează, distrug ei înșiși Bisericile Domnului.

D. Ziua confruntării

Textul analizat ne arată că în confruntarea ce există între forțele celui rău și credincioșii Bisericii Domnului vor veni zile hotărâtoare. „*Ziua cea rea*” (Efeseni 6:13) este ziua în care inamicul nostru își concentrează toate forțele să ne asalteze și să ne învingă. Asaltul celui rău se dă atât la nivel individual, cât și la nivel de comunitate creștină.

În principal, cel rău folosește trei tipuri de ispite (1 Ioan 2:16): *Pofta ochilor* (dorința de acaparare), *pofta firii pământești* (tendența imoralității) și *lăudăroșia vieții* (dorința după poziții, mărire etc.). Le-a folosit și împotriva Domnului Isus când L-a ispitit în pustiu.

Nu doar indivizii au sucombat tendinței de acaparare de bogății nedrepte. Multe biserici au devenit cuiburi unde materialismul s-a instalat ca idol. Sunt multe adunări care nu mai pot spune: „*Argint și aur nu avem, dar ce avem (puterea Duhului lui Dumnezeu) îți oferim...*” (Fapte 3:6).

Duhul imoralității a distrus multe biserici. La ora actuală sunt instituții eclesiastice care nu mai condamnă păcatele trupului, precum curvia, adulterul, perversiunile sexuale etc. Cauza? Ele au fost înfrânte și anihilate de cel rău. Perverșiții au ajuns să ocupe funcții eclesiastice în astfel de instituții apostate.

De multe ori Adunările Domnului au fost sfășiate din cauză că unii membri au fost învinși în domeniul lăudăroșiei vieții. Au dat curs firii pământeste și ispitei celui rău să lupte pentru poziții de onoare în Biserică. Nu doar congregațiile evului mediu au fost ținta atacurilor celui rău în privința dorinței după poziții și putere (atunci și acolo funcțiile în biserici se vindeau, se ofereau în urma unor schimburi oneroase), ci și cele mai mici biserici evanghelice sunt în atenția celui rău. Se constată cazuri în care prezbiterii nu se înțeleg, nu cooperează, au spirit de concurență etc. Realități de genul acesta vor victimiza turma unei astfel de biserici.

La nivel individual, creștinul trebuie să fie pregătit în fiecare zi să lupte cu cel rău și să respingă atacurile acestuia. Mai mult, poate trece la ofensivă prin rugăciunile ce le poate înălța la Domnul zilnic.

E. Comandanții forțelor ce se înfruntă

Forțele întunericului au în fruntea lor pe Satana (Adversarul), Apolion (Distrugătorul), Diavolul (Dezbinătorul), Domnul puterii văzduhului...

Forțele Bisericii au în fruntea lor pe Domnul Isus Hristos, Căpetenia Oștirii Domnului (Iosua 5:15), Căpetenia și Autorul credinței noastre (Evrei 12:2).

Este bine de observat ceea ce Scriptura spune despre poziția Domnului nostru în relație cu forțele întunericului:

Coloseni 2:15 arată că El le-a biruit deja: „*A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.*”

Efeseni 1:17-23 arată dincolo de orice umbră de îndoială că puterea absolută e a Domnului Isus și victoria finală este a Bisericii, care Îl are pe Domnul Isus drept Căpetenie: „*Și mă rog ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul supt picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.*”

CONCLUZII

- ❖ În timp ce victoria finală este asigurată Bisericii Universale prin victoria ce Domnul Isus a câștigat-o deja la cruce, credincioșii și bisericile locale sunt îndemnați la vigilență, la înarmare totală și la acțiune hotărâtă împotriva forțelor întunericului. Și indivizii și bisericile locale pot fi victimizate de cel rău.
- ❖ Suntem îndemnați să ne comportăm ca ostași ai lui Hristos, fiind angajați în lupta cea bună a credinței (1 Timotei 1:18, 6:12, 2 Timotei 4:7 etc.).

(DChiu)

Biserica Domnului – Destinul Bisericii

Texte de studiu: *Efeseni 5:25-27, Ioan 14:1-3*

Cuvântul de aur: *1 Petru 2:10* „pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.”

INTRODUCERE

În cadrul studiului nostru pe subiectul „*Doamne, învață-ne cum să ne purtăm în Biserica Dumnezeului Celui Viu*” am ajuns și la partea care aduce în discuție destinul Bisericii. Atunci când cineva vorbește despre un destin, oricare ar fi el, se aduc în discuție două concepte: scopul și viitorul. Când vine vorba despre Biserica lui Hristos, cei mai mulți oameni din societate nu au o idee clară despre scopul și viitorul acesteia. Probabil că dacă ar fi să întrebăm pe oamenii de lângă noi care este destinul Bisericii, s-ar uita lung la noi și ar răspunde: „*ce vrei să spui?*” Sau dacă au impresia că știu ceva, își vor răspunde că scopul este „*să facă oamenii mai buni ca lumea să fie mai bună*”. Acest răspuns este prea vag pentru omul care nu a fost expus la Cuvântul lui Dumnezeu, ci doar a auzit despre rai și iad din înțelepciunea populară. El nu atinge nici pe departe adevărata revelație a destinului Bisericii. În lecția de astăzi vom privi în textele alocate pentru acest studiu să vedem ce are de spus Biblia la acest subiect amplu.

OBIECTIVE

- Să studiem ce are Scriptura de spus despre destinul Bisericii, aprofundându-ne cunoștințele vizavi de acest subiect.
- Să facem ajustările necesare bazate pe învățătura Bibliei ca să ne putem bucura în mod real de promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu.

SCHIȚĂ

- O priveriște pentru lume (Efeseni 5)*
- În prezența Domnului pentru totdeauna (Ioan 14)*
- O priveriște pentru cer (Efeseni 3)*

ANALIZĂ

Direcția și destinul Bisericii sunt trasate în chiar actul ei de creare. Găsim scris în *Matei 16:18* „*Tu ești Petru și pe aceasta piatră voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui*”.

Biserica lui Hristos este compusă din oameni care au acceptat Jertfa Domnului Isus ca fiind prețul care trebuie plătit pentru păcatele lor. Odată cu acceptarea mântuirii, omul primește **titlul** de copil sau fiu al lui Dumnezeu, **o**

viață nouă „în Hristos” trăită prin Duhul și **un statut nou**, acela de „străin și călător”, spre deosebire de ceilalți oameni care stau departe de Evanghelie, pentru care Biblia folosește terminologia de „locuitorii pământului” (e.g. Apocalipsa 3:10). De asemenea, creștinul este așezat în Biserica lui Dumnezeu și, odată cu aceasta, primește **un destin nou**; acela de a petrece veșnicia în Împărăția și în prezența lui Dumnezeu.

Cel care a fost născut din nou și așezat în Biserica Domnului împărtășește destinul Bisericii lui Dumnezeu, cea care are un destin veșnic. Fiecare credincios este străin și călător în această lume.

A. O PRIVELISTE PENTRU LUME – EFESENI 5

Biserica Domnului Isus este o alternativă la societatea sau lumea căzută în păcat. Chiar dacă în lume „*cursul societății*” ne este prezentat în mod pozitiv, la o privire mai atentă, e ușor de observat că mersul societății e unul corupt deși ea pretinde că merge „*în sus*”, de fapt, merge din rău în mai rău. Deși progresul în toate domeniile de activitate în viața omului a adus îmbunătățiri majore, este clar tuturor că lumea, oamenii din lume sunt tot mai nefericiți, tot mai neîmpliniți și tot mai „*fără speranță*” cu privire la viitor. Îmbunătățirea civilizației umane prin dezvoltarea tehnicii și științei, deși a deschis orizonturi noi și neimaginabile anterior, nu este capabilă să abordeze în mod satisfăcător întrebările pe care omul le are. La aceste întrebări fiecare individ trebuie să găsească un răspuns care să îi dea scop vieții. Iată câteva din aceste întrebări: De unde vin? De ce sunt aici? Încotro mă îndrept? Răspunsul la aceste întrebări este oferit de societate tuturor. Deși mulți oameni pretind că sunt satisfăcuți cu răspunsurile primite, viața lor dovedește contrariul. O activitate continuă și fără încetare în căutarea fericirii îi caracterizează pe cei mai mulți.

Deși omul nu a ascultat de Dumnezeu și nu a îmbrățișat planul pe care Creatorul l-a făcut pentru el, totuși, Dumnezeu, în dragostea Lui, a pregătit o alternativă omului căzut în păcat. În scopul acesta, Dumnezeu nu s-a lăsat fără o mărturie de-a lungul istoriei omenirii: mai mult chiar, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să răscumpere omenirea căzută. Din nefericire, deși această răscumpărare este disponibilă tuturor, doar unii au ajuns să beneficieze de binefacerile ei. Aceștia au ajuns să experimenteze ceea ce Biblia numește **nașterea din nou** și au primit statutul de **copii ai lui Dumnezeu** (Ioan 1:11-13).

Cei ce aparțin acestei noi categorii de oameni au fost așezați în Biserica lui Hristos. Prin această Biserică, Dumnezeu arată societății pierdute o priveliște a ceea ce este „*Societatea lui Dumnezeu*” condusă după voia Lui, după Planul Lui și după Cuvântul Lui. Cu toate acestea, lumea continuă în starea de răzvrătire și nu acceptă imaginea prezentată ca ceva de dorit. În lucrarea sa, „*Orașul lui Dumnezeu*”, Augustin expune diferența dintre cei credincioși (care aparțin „*Orașului lui Dumnezeu*”) și cei necredincioși (care aparțin „*Orașului Omului*”).

Cei răscumpărați primesc o înțelegere nouă a realității și aceasta se manifestă în mai multe feluri: un mesaj nou, un mod de viață nou, un destin nou.

Mesajul. Omul păcătos poate găsi răspunsuri la întrebările vieții care îl macină. Aceste răspunsuri își au izvorul în Cel care a plâsmuit „*viața și mișcarea*”. El are răspunsurile la întrebările presante ale oamenilor. De multe ori omul neregenerat ar vrea să cunoască răspunsurile la unele întrebări care se ivesc, dar nu dorește așa de mult încât să fie gata să dovedească interes în a găsi aceste răspunsuri, și ca atare, nici nu le află: dovada că e așa stă în faptul că astfel de oameni uită îndată și întrebările și posibilele răspunsuri pe care le-ar afla, fiindcă nu sunt răspunsurile pe care le așteaptă sau le doresc.

Modul de viață pe care Dumnezeu îl arată lumii căzute este viața trăită „*în Hristos*”. Această viață, de care beneficiază cei ce fac parte din Biserica Domnului, este accesibilă tuturor celor care vor să își pună în rânduiială existența și relația cu Dumnezeu, dătătorul vieții. În societatea de astăzi, viața a ajuns foarte dificilă, marcată de schimbările surprinzător de rapide și de nevoia de a ține pasul cu tehnologia. E nevoie de efort mare doar să îți trăiești viața de zi cu zi. Aproape că nici nu se mai poate vorbi de satisfacție, de împlinire sau de fericire. Alergarea continuă din viața omului fără Dumnezeu este scoasă în evidență și de *Psalmul 127:2* – „*...degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu ca să mâncați o pâine câștigată cu durere, căci preaiubiților Lui El le dă pâinea ca în somn*”. Cel credincios a ajuns la convingerea că nu numai pentru această viață și-a pus nădejdea în Hristos, ci pentru viața veșnică. Cu toate acestea, Dumnezeu se preocupă de cei ce sunt în familia Lui: de nevoile lor zilnice, de cele materiale trebuincioase, de cele emoționale și de cele spirituale. Lumea disperată în căutările ei are ocazia să vadă în Biserica lui Dumnezeu beneficiile unei vieți trăite cu credință.

Destinul. Cuvântul „*destin*” are mai multe înțelesuri. Iată câteva dintre ele: soartă, viitor, forță supranaturală despre care se crede că hotărăște în mod fatal și irevocabil tot ce se petrece în viața omului. Un înțeles mai ușor de „*prins*” ar fi că destinul este scopul sau finalitatea unui lucru, element sau eveniment. În ceea ce privește destinul omenirii, există două deznodăminte clare: fie separarea permanentă de prezența lui Dumnezeu (iadul), fie eternitatea petrecută în prezența Lui (raiul). Pentru omul necredincios, pentru lumea răzvrătită, veșnicia va aduce ceea ce aceștia doresc: „*să ne lase Dumnezeu în pace că știm să ne descurcăm și singuri*”! În cazul celui credincios, care este născut din nou, regenerat, acesta este așezat în Biserica lui Dumnezeu și primește un destin fericitor, expus în mod minunat în expresia din *1 Tesaloniceni 4:17* „*vom fi totdeauna cu Domnul*”.

Pentru lume, în cazul căreia Dumnezeu a pregătit o priveriște în felul cum credincioșii și Biserica Lui își desfășoară modul de viață, primind mesajul Evangheliei și trăind „*în credință*”, destinul Bisericii este un basm. Pentru cei ce fac parte din Biserică, destinul Bisericii este starea cea mai înaltă la care cineva poate nădăjdui: să fim totdeauna cu Domnul, să Îl lăudăm pentru lucrarea măreață de mântuire de care ne-a făcut parte și să Îi aducem închinare pentru eternitate.

B. ÎN PREZENȚA DOMNULUI PENTRU TOTDEAUNA (IOAN 14)

Cred că cei mai mulți credincioși au avut o experiență mai mult sau mai puțin similară imediat după convertire. Cred că toți am fi vrut să plecăm „acasă” atunci. Bucuria aceea de a fi născuți în familia lui Dumnezeu ne făcea să dorim să fim cu Domnul Isus. În înțelepciunea Lui, Domnul ne ține mai departe aici, deoarece vrea să Își arate dragostea Lui și altor oameni păcătoși. De aceea a hotărât să ne lase încă pe pământ, ca să slujim de mărturie celor ce au nevoie de mântuire. În scopul acesta, Domnul ne-a așezat în Biserica Lui și continuă să ne crească în Cuvânt și în relația cu El. Cu toate acestea, tânjim să fim în prezența Domnului așa cum spune Pavel în **2 Corinteni 5:8** – „*ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul*”.

La timpul hotărât, toți cei ce facem parte din Biserica Domnului vom ajunge să dobândim starea aceea după care tânjim, descrisă în **1 Tesaloniceni 4:17** „*vom fi totdeauna cu Domnul*”. Destinul Bisericii este să fim în prezența Domnului pentru eternitate.

C. O PRIVELIȘTE PENTRU CER (EFESENI 3)

Vorbind despre planul lui Dumnezeu, Pavel și Petru ne spun că Biserica lui Dumnezeu a fost o taină ținută ascunsă în vremurile străvechi. Această taină, „*că adică neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi... și iau parte... la aceeași făgăduință în Hristos...*” (Efeseni 3:6) a fost descoperită. Cuvântul ne spune în **1 Petru 1:12** că ființele cerești, „*îngerii doresc să privească*.”

Biserica nu e doar o priveliște pentru lume, ci este o priveliște și pentru cer. Ideea e reluată și de Pavel în **Efeseni 3:9-11** „*și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunsă din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care L-a făcut în Hristos Isus Domnul nostru*.” Grupul celor răscumparați, Biserica Domnului Isus Hristos, este o priveliște pentru lumea nevăzută. În ea, ființele angelice pot să vadă, și văd felul înțelept în care Dumnezeu a condus Istoria Răscumparații și a restaurat pe omul căzut prin jertfa Domnului Isus.

CONCLUZII

Biblia descrie finalitatea sau destinul Bisericii în cele mai frumoase cuvinte. Scriptura ne spune că Domnul Isus „*voia să ducă pe mulți fii la slavă*” (Evrei 2:10). Cei care au acceptat chemarea Lui au fost așezați în Biserica Lui. Aceasta e starea cea mai înaltă la care putem ajunge pe acest pământ. Această realizare însă e doar începutul binecuvântărilor. Cuvântul ne asigură că Biserica lui Dumnezeu are un destin veșnic.

Biserica este o priveliște pentru lumea înconjurătoare. Cei din lume pot să vadă în Biserica lui Dumnezeu alternativa corectă a trăirii pe acest pământ. Pot să vadă viața celor ce alcătuiesc Biserica, o mărturie a bunătății, dragostei și protecției lui Dumnezeu.

În același timp, învățăm din Cuvânt, că Biserica este o privilegiu pentru universul întreg. Dumnezeu nu S-a lăsat fără mărturie înaintea tuturor ființelor din univers și a arătat în Biserică înțelepciunea și puterea Lui desfășurată în planul de răscumpărare împlinit prin Domnul Isus.

Știind finalitatea Bisericii, noi o așteptăm cu nerăbdare și privim în sus. Expresia „*vom fi totdeauna cu Domnul!*” descrie ceea ce ne dă bucurie și nădejde că venirea Lui e iminentă. Nădejdea aceasta ne face să exclamăm cu toții: „*Vino Doamne Isuse!*” *Amin!*

[\(VGabor\)](#)

© 2023, LOGOS BAPTIST MINISTRIES

EDITORI:

Larry Murg
Daniel Chiu

CONTRIBUITORI:

Ioan Sinitean
Sergiu Plăcintă
Chris Chiu
Vasile Lucaci
Nathan Whittaker
Doru Comănescu
Larry Murg
Viorel Filip
Mike Lozneau
Valentin Gabor
Marius Scurtu
Cristi Bradu
Daniel Chiu

DESIGN:

Manual: Larry Murg

LOGOS BAPTIST MINISTRIES

7280 N. Caldwell Avenue
Niles, IL 60714